

19.

LASSITER

МЪЖЪТ ОТ БРИГАДА СЕДЕМ

ЛА ПИСТОЛЕРА

Уестърн на
ДЖЕК СЛЕЙД

КАЛПАЗАНОВ 101 033-1994

УОК
КАЛПАЗАНОВ

ДЖЕК СЛЕЙД ЛА ПИСТОЛЕРА

Превод: Цветелина Петрова

chitanka.info

Тя е истинска негодница — една от най-ужасните жени, които Ласитър е срещал — Сарита Гуереро, наричана Ла Пистолера. В Сан Антонио е осъдена на смърт, но в последната минута успява по загадъчен начин да се изплъзне от ръцете на палача. В Мексико събира около себе си орда безумно дръзки и безскрупулни главорези. Отново и отново те минават през Рио Гранде и нахлуват в Тексас, като грабят и палят.

Задачата на Ласитър е да залови Ла Пистолера и да я върне в Тексас. Но когато най-после я принуждава да се предаде, го очаква съкрушителна изненада...

1.

В полунощ Ласитър бавно се промъкваше към полуразрушената ферма. Призрачната светлина на кръглата луна обгръщаше хълмистата местност, на фона на която блестеше водата на малката река, лъкатушеща на сто метра западно от фермата.

Ласитър често спираше. Беше сигурен, че отвсякъде го дебне смъртна опасност. И най-малката грешка можеше да му струва живота.

В Хюстън човекът за свръзка с Бригада Седем му бе направил само няколко неясни намека, но те му бяха напълно достатъчни, за да разбере, че отново трябваше да се справя с особено опасна и деликатна работа.

Почти всеки път Ласитър знаеше съвсем малко за случая, който трябваше да разясни, но веднага се отправяше на път.

Сега „случаят“ се наричаше Марти Малигън. Ставаше въпрос за момче на четиринадесет години, което бе отвлечено. Ласитър трябваше да го открие.

Едрият мъж се усмихваше ядно, като си мислеше колко малко му бяха казали: само едно име, което до този момент му бе напълно непознато. После се бяха смилили над него и му бяха съобщили, че Марти Малигън е отвлечен някъде в близост до Сан Антонио. С тази оскъдна информация Ласитър тръгна на път.

Не можеше да не се ядосва — през последните месеци шефовете във Вашингтон, изглежда, очакваха от него постоянно да извършва чудеса. Дали се дължеше на факта, че до този момент винаги се бе справял и с най-трудните задачи?

Когато чу стъпки и видя на лунната светлина фигурата на един мъж, веднага се отърси от завладелите го мисли и се върна в действителността. Хвърли се по корем и притисна тялото си към сухата и спечена от слънцето земя.

Непознатият се движеше точно към него. Още няколко крачки и вероятно щеше да се спъне в Ласитър — само един изсъхнал храст го прикриваше. Той лежеше, без да помръдва. Вече нямаше никаква

възможност да извади оръжие. А и без друго не трябваше да действа с револвера, защото ако го използваше сега, с един изстрел щеше да вдигне на крак цялото бандитско гнездо, което явно се намираще наблизо. Оставаше му само ножа, но Ласитър мразеше този вид бой. Ножът беше едно от онези оръжия, до които прибегваше в крайни случаи.

Непознатият спря непосредствено пред трънака, зад който лежеше Ласитър, и докато разкопчаваше панталоните си, измърмори нещо под носа си, нещо като „да върви по дяволите проклетият гуляй. Човек всеки миг трябва да наглежда...“

„Конете“ щеше да бъде последната дума, но Ласитър не го остави да я изрече. Нямаше да му е особено приятно, ако бандитът осъществеше намерението си.

Едрият мъж скочи като дива котка. Бандитът отвори уста да извика, но от устните му се отрони само сподавен стон, после политна и Ласитър го хвана, като едновременно с това стовари в брадичката му силен и точен удар с юмрук. Хиляди пъти досега бе упражнявал подобни удари в лагера за тренировки на Бригада Седем. Владееше до съвършенство уменията да извади от строя противник по безкръвен път, и то за отрицателно време.

Мъжът изстена, когато Ласитър изви ръцете му на гърба, за да ги завърже.

— Само без да викаш, момчето ми — каза много тихо. — Съветвам те да ме послушаш, иначе би могло да ти се случи нещо страшно неприятно.

Пленникът лежеше по корем. Ласитър го притисна в гърба с коляно, докато връзваше китките му с кожен ремък.

— Кой си ти, човече? — изстена бандитът. — Откъде се взе?

— От преизподнята — отвърна Ласитър ядно. — Точно от самата преизподня. Ако не си много послушен, ще те пратя там да се пържиш на най-големия огън. Кой си ти?

Доколкото можеше да се разбере по произношението, пленникът бе мексиканец. Ласитър усещаше почти физически страха, завладял бандита.

— Името ми е Педро Ортиц — изпъшка той. — Нищо лошо не съм сторил, сеньор. Кълна се във всички мексикански светии.

Ласитър го обърна по гръб и на лунната светлина видя закръглено, покрито с черна брада и мустаци лице, което изобщо не бе неприятно.

— Мексиканец ли си?

— Да, сеньор. Родом съм от Чихуахуа. Имам добра жена и четири малки деца. Моля ви, смилете се над един беден грешник, сеньор.

Едрият мъж впери изпитателен поглед в кръглото лице на брадатия. Педро Ортиц се извъртя, както бе завързан. Едва сега, изглежда, се сети защо беше напуснал старата полуразрушена къща във фермата. От ужас със сигурност бе забравил за това.

— Пуснете ме само за минута, сеньор! — примоли се той. — Кълна ви се, че няма да избягам! Ако не ми дадете поне една минута, ще напълня гащите.

Ласитър можеше да се постави на мястото на пленника. Беше адски неприятно да те смутят по средата на такава важна работа. Нямаше никакво значение дали си бандит или почтен гражданин.

— Проблемът ти ще се уреди, но те предупреждавам, Педро. Внимавай!

— Няма защо да се притеснявате, сеньор. Няма да ви причиня и най-малкото затруднение. Но сега ви моля да побързате. Умолявам ви, сеньор!

Бандитът се обърна и се опита да се изправи на крака.

— Добре, Педро — съгласи се Ласитър добродушно. — Имам чувството, че двамата ще се разберем. Може би дори ще станем добри приятели.

Един койот започна да вие срещу луната. Ласитър развърза пленника и го загледа как с мъка се изправя.

По всяко едно от припрените движения на Педро личеше, че наистина едва се сдържаше. Ласитър не го изпускаше нито за миг от очи и докато наблюдаваше фигурата на набития мъж, се подсмиваше под мустак. Вероятно Педро Ортиц също бе само един от онези бедни хорица, на които съдбата беше изиграла лош номер. Кой можеше да знае!

Мексиканецът изпъшка облекчено и после се обърна отново към Ласитър.

— Благодаря ви, сеньор! — измърмори той учтиво. — Никога досега не са се отнасяли с мен толкова човечно.

Ласитър се ухили и попита:

— Човечно? Какво ще рече това, Педро? Ще ми обясниш ли?

От порутената ферма се чу глас:

— Хей, Педро! Къде се загуби толкова дълго? Вече десет минути те чакаме. Картите ти също чакат.

Ласитър отново се скри зад изсъхналия храст. Беше любопитен какво ще отговори сега мексиканецът — от думите му зависеше дали щеше да се стигне до люта битка. Видя как бандитът също клекна и го чу да извиква с типичен за човек в неговото положение, напрегнат, сподавен глас.

— Не мога да дойда сега, приятели. Дори и да искам. Да не би да сте изсипали в уискито ми разхлабително? Или Карлос е сложил в сладкиша ми отрова? Ах, стомахът ме боли, все едно че... Ох, оставете ме сам, приятели. Човек в моето положение не се нуждае от нищо друго, освен да остане сам. Имам чувството, че умирам...

Той отново изстена продължително. Изигра го така, сякаш всичко бе наистина и Ласитър си помисли, че залавяйки Педро Ортиц, бе попаднал на подходящ човек, с когото можеше да предприеме нещо. Във всеки случай брадатият не беше лошо момче, а и се оказа благодарен.

Мъжът отсреща в разрушената ферма се изсмя просташки.

— Не се притеснявай, Педро! Съгласен ли си победителят да прибере залога ти?

— Даа — извика мексиканецът проточено. — Съгласен съм с всичко, което искате. За бога, само ме оставете на мира поне половин час!

— Ти си добър приятел, Педро. Не бързай! Ще прием за твое здраве!

Отново прозвуча гласът на мъжа, който се намираще в старата къща на фермата отсреща, и неясната фигура изчезна във вътрешността на старата постройка. На лунната светлина Ласитър видя как Педро Ортиц широко се ухили.

— Оставете зад прикритието, сеньор! — прошепна той. — И аз ще остана тук на този камък. Доволен ли сте от мен, сеньор?

— Педро, мисля си — отвърна Ласитър също толкова тихо, така че думите му прозвучаха съзаклятнически, — че все още не си готов за кладата в пъкъла. Имам чувството, че въобще не си лош човек, както ми се струваше в началото.

— Никога не съм искал да стана бандит, сеньор — прошепна мексиканецът почти отчаян. — Но вече ви казах, че имам жена и четири малки деца. Аз...

— Добре, Педро — прекъсна го Ласитър, който не биваше да губи повече време. — Вярвам ти, че не си лош човек, и затова ми се ще да ми помогнеш. Готов ли си да го направиш, Педро Ортиц?

Мексиканецът кимна бързо. Личеше му, че все още много се страхува от Ласитър.

— Съгласен съм с всичко, което искате, сеньор. Само ми кажете какво трябва да направя и ще го направя! Всичко, сеньор Дявол.

Бандитът се прекръсти и Ласитър разбра, че Педро наистина много се боеше, а той му бе казал, че идва направо от ада. Затова реши да продължи да играе тази роля. Знаеше, че хората от мексиканските планини са много суеверни — преди няколко години бе имал възможността сам да се убеди в това.

— Колко мъже има в старата къща? — попита той.

— Петима сме — отвърна Педро Ортиц. — Сега там са само четирима.

— И момчето — каза Ласитър. — Надявам се, че Марти Малигън е още жив и здрав.

Очите на мексиканеца се разшириха. Сега той изглеждаше още по-изплашен от преди четвърт час.

— Откъде знаете, сеньор?

Мъжът от Бригада Седем се усмихна по начин, който досега бе карал не един човек да потръпне.

— Вече ти казах, че идвам от ада, Педро Ортиц. Ние, дяволите, знаем твърде много, но, за съжаление, не всичко. Научих, че Марти Малигън е пленник в тази стара ферма. Знам също, че мъжете, които са го отвлекли, ще увиснат до един на бесилото, с изключение на онзи, който използва своя шанс. Педро Ортиц, може би ти ще бъдеш този човек... но това зависи само от теб. Ще ми помогнеш ли?

Мексиканецът не помръдваше от удивление.

— За вас ще направя всичко, което пожелаете, сеньор Дявол! — прошепна той с готовност. — Можете напълно да разчитате на мен.

Ласитър бавно се надигна и седна с кръстосани крака в сянката на храста, зад който допреди малко се бе крил. После небрежно посочи към револвера, който беше взел от Педро, и към ножа му.

— Върни се обратно в къщата, Педро! — заповяда той. — И не казвай на никого, че си ме видял. Не забравяй, че вероятно ще бъдеш единственият, който няма да свърши на бесилото.

Бандитът се изправи и вдигна дясната си ръка за клетва.

Ласитър махна отрицателно и каза:

— Мога да чета мислите ти, Педро. Виждам, че си честен. Не е нужно да се кълнеш.

Мексиканецът стоеше там нерешително и видимо трепереше.

— Какво трябва да направя, сеньор Дявол? — попита той дрезгаво.

Ласитър посочи към старата ферма отсреща.

— Казах ти вече, че трябва да отидеш при твоите приятели! И че съм готов да те пощадя, ако не издадеш на някого, че си ме видял.

— И нищо друго, сеньор? Това ли е всичко, което трябва да направя?

— Да, това на първо време е всичко, Педро.

Мексиканецът гледа още няколко минути питащо и изпълнен с несигурност. Но когато Ласитър повторно посочи заповеднически към фермата, той се отправи натам.

Мъжът от Бригада Седем замислено проследи с поглед брадатия бандит. До този момент още не бе сигурен дали не беше направил съдбоносна грешка. Вече бе наясно, че цялата тази работа е адски рискована, но ставаше въпрос за живота на едно четиринадесетгодишно момче. Трябваше да опита.

Случайността го бе срещнала с бандита Педро Ортиц. Засега Ласитър смяташе, че в негово лице е намерил подходящия човек, но все още се съмняваше дали мексиканецът наистина бе честен. В едно нещо обаче твърдо бе убеден: страхът на брадатия бандит от дявола и чистилището беше по-силен от страха от партньорите му в тази отвратителна история.

Неволно Ласитър си спомни как протече разговорът със Самуел Шеридън, човека за свръзка в Хюстън. Той не бе особено приятен

събеседник и беше дал достатъчно ясно на Ласитър да разбере какво мисли за него.

— Какво е станало с Марти Малигън? — бе попитал Ласитър.

Отговорът беше доста рязък:

— Имате за задача да намерите момчето, мистър. Това е вашата работа. И как ще я свършите си е ваш проблем. Трябва да успеете, мистър Ласитър. Досега сте се оправяли добре сред тези кръгове. Тръгнете за Сан Антонио. Там вероятно ще научите повече подробности. Сигурен съм, че познанствата, които имате, ще ви помогнат в по-нататъшното издирване.

Ласитър не бе задал друг въпрос, но не беше отпътувал и за Сан Антонио. Още в Сан Маркос беше слязъл от файтона и бе намерил двама добри стари приятели, които му дадоха няколко съвета и му казаха за изоставената, полуразрушена ферма. Повече от това двамата не знаеха — или просто не искаха да покажат, че знаят, тъй като цялата работа им се струваше доста опасна.

Все пак Ласитър бе намерил вярната следа и бе почти достигнал до целта.

Зависеше само как бандитът Педро Ортиц щеше да се държи през следващия половин час.

След като мексиканецът изчезна в къщата, Ласитър се запромушва приведен, като държеше в ръка ремингтъна си. Напълно бе възможно след няколко минути положението да стане много напечено.

Вероятно щеше да се стигне до бой между него и петимата бандити, но можеше и Педро Ортиц да застане на негова страна.

Помисли си за миг, че не за първи път се оказва в подобна ситуация. Често му се бе налагало да се изправя срещу превъзхождащ го по сила враг, но в повечето от тези случаи не бе трябвало да се съобразява с някой друг. Сега обаче трябваше да опази живота на едно четиринадесетгодишно момче, което въобще не познаваше. Но той имаше да изпълнява задача и бе твърдо решен да направи всичко, което бе по силите му.

Бледа светлина се прокрадваше през един от прозорците, който криво-ляво бе закрит със стари одеяла или нещо подобно. Ласитър спря и дочу приглушени гласове:

— Казвам ви, че беше ужасно — говореше Педро Ортиц. — Имах чувството, че в стомаха ми са се вселили хиляди дяволи. Мисля си дори, че те скоро ще се обадят отново. Вземете печалбата ми, приятели. Вземете и залога ми. Нямам нищо напротив, защото още тази нощ може да се пържа в ада.

Разнесе се смях и един от мъжете в къщата извика:

— Ти си истински нещастник, Педро. Ще ти предложи нещо — върви при момчето и го наглеждай да не направи някоя глупост. Така и ние ще можем да поиграем още малко. Нали нямаш нищо напротив, Педро, а?

— Защо да имам? — извика мексиканецът доста високо. — Добре ще е да си полегна малко. Може би ще ми стане по-добре.

След тези думи прозвучаха смехове и после за няколко минути настъпи тишина.

Ласитър все още чакаше. След известно време чу как един от бандитите каза:

— Нещо около работата с Педро ми намирисва.

Някой се изсмя.

— Естествено, че намирисва, Джако. Имал ли си някога истинско разстройство? Знаеш ли как се чувства човек тогава? В някои моменти ти се иска направо да умреш.

— Вярно е, Джако — обади се друг. Мъжът говореше мексикански, както и останалите. — Аз съм изкарвал такова нещо. Това е ад, кълна ви се, приятели!

Мъжете започнаха да се надвикват. Можеха да се разберат само отделни думи. Говореше се на мексикански, което бе доказателство, че бандитите са само мексиканци.

Най-накрая се чу отново гласът на Джако.

— Приказвате глупости, приятели! — сопна се той доста грубо. — Искях да кажа нещо съвсем друго.

— И какво е то, Джако?

— Не ми се подигравай, Бенито! — извика Джако. — Не забележа ли, че Педро има цицина на брадата? И не ти ли направи впечатление, че той сякаш се страхуваше от нещо? Обзалагам се, че нещо не е наред.

Бандитите отново избухнаха в смях, сякаш всички бяха пили повече, отколкото биха могли да понесат.

За Ласитър не бе привично дълго да обмисля изникналите проблеми и той бързо взе решение. Трябваше да сложи край на тази работа.

Имаше вероятност задачата му да се окаже значително по-лесна. Безшумно се промъкна до вратата и я отвори много бавно и предпазливо. Вътре в стаята, която някога е служила за всекидневна, мъжът на име Джако крещеше нещо, за да накара другите трима да спрат да се хият.

На Ласитър не му трябваше много време, за да се ориентира в тъмния коридор. Бе наблюдавал достатъчно дълго фермата и бе запомнил всяка една подробност. Бе му ясно, че вратите тук могат да се отворят без каквато и да е трудност, защото с течение на времето всичко в къщата се беше износило. Измъкна изпод коженото си яке и втория револвер и, изпълнен с решителност, ритна с все сила вратата към някогашната всекидневна. Разнесе се ужасен шум и във въздуха се вдигна облак прах, когато изгнилата врата изхвъркна от пантите. В стаята обаче остана много тихо. Четиримата мъже гледаха, изгубили ума и дума.

— Дявол! — прошепна един от тях. По гласа Ласитър позна, че е Джако. — Не ви ли казах, че тук нещо не е наред?

Мъжът от Бригада Седем стоеше изправен и държеше във всяка ръка револвер. Прахът бавно се разнесе. Пред краката на Ласитър лежеше изкъртената, изгнила врата.

— Ако сте разумни, нищо няма да ви се случи — каза той хладно. — Но ако се опитате да направите нещо, със сигурност и четиримата ще бъдете мъртви. В двата револвера имам точно дванадесет куршума.

Мексиканците седяха като вкаменени около старата маса и не смееха да се помръднат.

Другата врата в това помещение, която се намираще срещу Ласитър, се отвори и на прага застана Педро Ортиц с револвер в ръка.

— Изчезвайте! — каза той. — Това е най-добрият съвест, който мога да ви дам. Сключих договор със сеньор Дявол. Той е по-силен от всички нас взети заедно.

Никой от мъжете не бе в състояние да изрече и една дума. И четиримата само седяха с погледи, втренчени в Ласитър.

— Чухте какво каза Педро — отбеляза накрая той със застрашително спокойствие. — Ще имате някакъв шанс само ако изчезнете сега, веднага. Естествено, можете да опитате да се биете, но тогава ще трябва да ви погребваме с Педро.

Бандитите продължаваха да мълчат. Накрая като по тайна команда се обърнаха към Педро Ортиц.

— Проклет предател! — изсъска мъжът на име Джако. — Дяволът трябваше да те прибере теб. Защо се съюзи с този гринго? Много добре знаеш, че гринго не ги бива за нищо.

Ласитър бързо се намеси, за да не хрумне на Педро Ортиц глупавата идея да промени решението си.

— Спомни си какво ти казах преди малко, Педро Ортиц! Не забравяй и какво ще ви се случи, ако не сте разумни. Всичките ще отидете в ръцете на палача.

Едва сега забеляза колко дебел бе брадатият бандит. Лицето на мексиканеца изразяваше невероятна добродушност и Ласитър отново се попита как този човек бе попаднал в толкова лоша компания.

— Знам, сеньор — отвърна Педро. — И занапред ще бъда на ваша страна — после се обърна към досегашните си партньори и им се сопна: — Да ви няма! Изчезвайте! Не разбирате ли, че имате само тази единствена възможност? Бъдете разумни! Гринго ви мисли само доброто.

И четиримата бяха второкласни бандити, ако изобщо ставаше въпрос за професионалисти, в което Ласитър дълбоко се съмняваше. По природа не изглеждаха по-различни от Педро Ортиц. В тъмните им очи припламваше страх. Мъжете се спогледаха и после си кимнаха бавно един на друг.

— Добре, тръгваме — каза мексиканецът на име Джако. — Но, Педро, ти знаеш какво ни очаква вкъщи. Това ще бъде ад, Педро. Ще ни отнемат всичко, което притежаваме. Малкото имот и добитъка, и къщата, която сме построили със собствените си ръце. Повече няма да имаме родина, ще бъдем принудени да се трепем отново като пеони^[1] и да гледаме как гладуват жените и децата ни. Какво ще кажеш за това, Педро? Още ли искаш да бъдеш комбина с гринго?

Гласът му бе пропит с дълбока горчивина.

Ласитър обаче надуши благоприятен обрат. Едва сега му стана напълно ясно, че не се касаеше само за обикновено отвличане на

човек, а за отлично замислено престъпление. Изпълни го мрачно предчувствие.

Но защо, по дяволите, не му бяха казали от самото начало? Защо не го запознаха с всички подробности?

Четиримата мексиканци понечиха да станат. Изглеждаха като разбита армия.

Ласитър махна бързо с ръка.

— Останете седнали, хора! С удоволствие бих си поговорил малко с вас.

Видя как всички си отдъхнаха с облекчение. Педро Ортиц смъкна револвера. По лицето на дебелия мъж се разля усмивка.

— Хайде, разправяйте! — подкани Ласитър и погледна към брадатия мексиканец. — Педро, сигурен съм, че ти можеш да се справиш отлично.

Изпълнен със съмнение и страх, Педро погледна към другите бандити, които го разбраха и кимнаха одобрително.

— Започвай, Педро! — обади се един от тях. — Мисля, че няма защо да се страхуваме от американеца. Отдавна би могъл да ни убие, но той иска момчето. Какво означава това, Педро? Помисли добре! Сеньор американецът е приятел на момчето, ако не се лъжа. А това ще рече, че е враг на мъжа, който ни принуди да отвлечем сина на Ла Пистолера. Мисля също, че американецът е голям боец. Това би могло да бъде от полза за всички нас.

Той погледна въпросително Ласитър и го попита:

— Приятел ли сте на Ла Пистолера?

Мексиканецът не биваше да узнае, че Ласитър не бе чувал никога досега това име, затова той сви рамене и измърмори уклончиво:

— Вероятно. Впрочем, имаш право. Аз наистина бих могъл да съм ви от полза. Но това зависи само от вас.

— Как да ви разбираме, сеньор?

— Първо ми отговорете на въпроса защо отвляхохте момчето и къде всъщност е то?

Педро Ортиц посочи вратата зад себе си.

— Там, в стаята, сеньор. То е добре. Държахме се внимателно с него, както ни бе заповядано.

Ласитър кимна.

— Доведи го, Педро! Искам да го видя.

Мексиканецът се поколеба. Погледът му се плъзна по лицата на приятелите му.

— Доведи момчето! — заповяда Джако. Той явно беше най-главният в групата.

Педро сви рамене и се отдалечи.

Ласитър наблюдаваше останалите четирима и едва сега му стана ясно, че първото му предположение бе вярно. Тези мъже не бяха истински бандити, а бяха извършили престъпление, понеже нямаха друг избор. Сега мексиканците инстинктивно се вкопчиха в Ласитър, защото вярваха, че би могъл да ги спаси. В техните очи той бе големият и силен мъж. Един от онези, които никои не можеше да победи.

Педро Ортиц се върна с момчето: симпатично, с лунички и червени коси.

Това значи бе Марти Малигън.

— Ето човекът, който иска да те види — каза Педро Ортиц. — Сеньорът желае ти да...

— Стига си дърдорил, Педро Ортиц! — прекъсна го Ласитър и махна на Марти Малигън. — Искам сам да поговоря с момчето. От този момент нататък отново си свободен, приятелю. Ела при мен, ако желаш.

Момчето се поколеба за миг и хвърли бърз поглед през рамо на Педро Ортиц. Мексиканецът също му кимна много бързо, но червенокосото момче разбра.

То бавно се приближи към Ласитър, спря пред едрият мъж и вдигна към него очи.

— Кой сте вие, мистър? Защо сте дошли? Кой ви изпрати?

Ласитър забеляза сълзи в очите на момчето, което силно го трогна. Той се питаше все повече и повече що за дяволска игра всъщност се играеше тук. Думите на Марти продължаваха да звучат в ушите му.

„Кой сте вие, мистър? Защо сте дошли? Кой ви изпрати?“

Ласитър плъзна бърз поглед по лицата на изпълнените с очакване мексиканци. В миг като този не бе никак просто да се намери правилния отговор, а той не биваше и не можеше да издаде кой бе всъщност. Бригада Седем бе тайна организация, за която знаеха съвсем

малко хора. Как да обясни на червенокосото момче, че пътува с точно определена задача?

— Защо те държат тук в плен, Марти? — попита Ласитър.

— Не знам, сеньор — извика момчето отчаяно. — Нямам и най-малка представа. Считах тези петима мъже за мои приятели, но неочаквано те ме отвлякоха и ме доведоха тук, в Тексас. Все още не знам какво...

Педро Ортиц го прекъсна. Явно сега той трябваше да говори от името на петимата. На Ласитър не му убягна как мексиканците си размениха реплики.

— Чуй ме, Ласитър! — каза Педро Ортиц. — Сега ще ти разкажа една история. Истинска история. Естествено, ти не си длъжен да ми вярваш. Трябва сам да решиш.

Мъжът от Бригада Седем впери учуден поглед в него.

— Откъде знаеш...

Мексиканецът вдигна бързо ръка и Ласитър млъкна.

— Бенито току-що ни разказа — отвърна Педро. — Бенито те е видял, когато в Пресидио си се бил с прословутия Сам Веко с револвер в ръка. Закона ли защитаваш, Ласитър? Или наистина си бандит, както твърдят всички хора? Защо въобще се намеси в нашата работа?

Мъжът от Бригада Седем леко се усмихна.

— Животът не е лек и всеки си има своите проблеми. При мен нещата не са по-различни, отколкото при вас. Вие сте в затруднено положение, аз — също. Отвлекли сте момчето, защото ви трябват пари. Аз пък се опитвам да го освободя, защото и на мен ми трябват пари. Нещата са така прости. Разбирате ли?

Педро Ортиц със сигурност не беше от хората, мислещи много бързо, но кимна изненадващо бързо и каза:

— Ела с мен навън, Ласитър. Искам да си поговоря с теб. Искам да ти разправам една история. Съгласен ли си?

Ласитър не се поколеба дори за миг.

— Почакай тук, Марти — обърна се той към момчето. — Няма да се забавя. Мексиканците със сигурност няма да ти причинят нищо лошо.

След тези думи излезе с Педро Ортиц навън. Бе истински благодат да се наслаждаваш на свежия нощен въздух. Педро измъкна изпод наметалото си едно шише и няколко пури. Докато двамата мъже

пушеха и отпиваха от уискито, мексиканецът разказа една наистина ужасна история.

— ... и ако не се случи нещо много бързо — заключи дебелият Педро, — Ла Пистолера вероятно скоро ще увисне на бесилката. Можете ли въобще да направите нещо за нея, Ласитър?

Мъжът от Бригада Седем протегна ръка и брадатият мексиканец я стисна.

— Всички ние сме преследвани — каза Ласитър, — затова трябва да се помъчим да извлечем най-доброто за себе си от всяка ситуация. И, моля те, никога повече не ме наричай „сеньор“. Сега аз знам вашето положение и смятам, че от този момент сме приятели.

— И аз така смятам, Ласитър.

Мъжът от Бригада Седем се замисли за миг и каза:

— Разчитам на вас. Чакай тук с момчето! След десет минути ще препусна към Сан Антонио. Ще се върна най-рано след два дни. Мога ли да разчитам на вас?

— Кълна ти се, Ласитър.

Двамата се върнаха в полуразрушената къща. Ласитър застана пред момчето, което бе седнало на старата маса.

Мексиканците изглеждаха доста смутени, но мъжът от Бригада Седем ги разбираше. Те не бяха истински бандити — бяха принудени да участват в жестоката игра. Отчаяни хора, които нямаха друг изход. Всичко това Ласитър научи от Педро Ортиц. Действително, доста неприятна история.

Погали леко момчето по косата, а то впи поглед в него и каза с тържествен глас:

— Ако хората в Сан Антония обесят мама, тогава, Ласитър, ти се кълна, че ще...

Марти млъкна, но Ласитър знаеше какво има той предвид.

— Да, Марти. Прав си. Можеш да разчиташ на мен. Ще се опитам да ти помогна.

После се обърна и напусна полуразрушената къща. Когато закрачи навън в нощта, за да доведе черния си кон, който бе оставил на половин миля южно от фермата, пред очите му още бе отчаяното лице на момчето.

— Ще ти помогна, Марти — промълви на себе си Ласитър. — За теб ще мина през ада. Ако ще и да забравя всичките си добри

намерения...

Това бе клетвата му. Клетвата на един самотен мъж, който се бе обрекъл да води борба със злото.

Когато накрая намери коня си и го възседна, от тъмнината встрани изникна една фигура. Беше Педро Ортиц.

— Искам да ти кажа още нещо, Ласитър.

— Добре, Педро.

— Ти си благороден човек.

— Не съм единственият, Педро. Освен това преувеличаваш. Всичко друго съм, но не и благороден човек. Аз съм дявол, Педро.

— Да, може би си дявол, Ласитър — каза напълно сериозно мексиканецът. — По твой собствен начин. Мислиш ли, че ще успееш да спасиш Ла Пистолера?

— Ще направя всичко, което мога — отвърна мъжът от Бригада Седем. — И внимавайте за момчето. Чакайте тук, докато се върна. Ясно ли е?

— Можеш да разчиташ на нас, Ласитър.

— Благодаря, Педро.

Ласитър подкара коня си — буен, вран жребец. След всичко, което чу от Педро Ортиц, напълно бе възможно да стигне до сутринта в Сан Антонио.

— Добре — промърмори на себе си. — Нека да изчакаме...

Мислеше за момчето и жената, която наричаха Ла Пистолера, мислеше за всички онези подробности, които му бе разказал Педро Ортиц.

[1] Надничар в Мексико. — Б.пр. ↑

2.

Ла Пистолера!

За първи път тази вечер, или по-скоро тази нощ, чуваше това име и се питаше защо шефовете му не го бяха посветили по-отблизо в цялата тая история. Защо бе тая проклета игра на криеница?

Имаше само един отговор: изглежда те се страхуваха от нещо. Явно случаят бе такъв, че никой не се осмеляваше да застане на пътя на другия. Ла Пистолера!

Ласитър премисли още веднъж всичко, което Педро Ортиц му бе разказал.

Бяха изминали вече няколко месеца, откакто за последен път бе идвал по тези места. Беше обикалял из Аризона, Колорадо и Калифорния, но в Тексас не бе стъпвал отдавна.

Той си разбираше от работата и знаеше по-известните имена — с изключение на името Ла Пистолера! След всичко, което бе чул от Педро Ортиц, жената, която го носеше, Сарита Гуереро, беше изключителна красавица с червеникаворуса коса. И ако можеше да се вярва на мексиканеца, тя преди няколко дена бе осъдена да бъде обесена. Публично.

За съжаление, от няколко години насам такова нещо вече не бе рядкост тук, в Тексас. Животът в това жестоко време беше труден. Имаше ситуации, в които човек просто си вземаше със сила това, от което се нуждаеше, за да се избави от негодите.

Вероятно и с Ла Пистолера се бе случило нещо подобно. Но може би и историята, която Ласитър узна от дебелия Педро Ортиц, бе вярна. Историята на една жена, от която хората в цялата погранична област се страхуваха ужасно. Тя бе заловена уж в близост до Сан Антонио, изправена пред съда и осъдена на смърт.

Ла Пистолера!

Защо Ласитър не беше информиран за тази жена? Обхвана го гняв. Досещаше се, че искаха да го използват някакви съмнителни сили. Намираше се в невидим смъртоносен кръг, в който със сигурност

се преплитаха най-различни интереси. Не за първи път му се случваше да попадне в подобна ситуация. Беше свикнал с това и знаеше, че навсякъде по света хората постоянно си разбиваха главите, за да се докопат до нещо повече от другия.

Странно защо, но има хора, които не искат да се примирят с подлостта на този свят и други, които не искаха да си признаят, че може да съществува престъпен шериф или пристрастен съдия, или похотлив прокурор.

Животът, така си мислеше Ласитър, формира по различен начин хората — и ако човек иска да го изобрази в цялото му разнообразие и да го запише на книга, то тогава със сигурност ще е необходима много хартия, вероятно цял вагон с бели листи. Дори десет вагона — кой може да знае?

На зазоряване Ласитър почувства умора. Седеше приведен в предната част на седлото. Черният му кон се движеше тромаво и неохотно. Зад планинските върхове на изток слънцето вече изпълзяваше нагоре, но поне още един час щеше да бъде доста хладно.

Ласитър не забелязваше какво става наоколо. Бе вперил поглед напред, някъде в празното пространство, и се опитваше да си представи жената, наричана Ла Пистолера. Усмихна се. Дали наистина бе хубава? Дали въобще все още можеше да направи нещо за нея?

Изведнъж се стресна и се отърси от полусънното състояние, в което бе изпаднал. Наруга се заради отпускането си.

— Бързо, приятел! — подвикна на жребеца си. — Трябва да се опитаме отново да се съвземем.

След тези думи черният кон като че ли се стресна и препусна в луд галоп, сякаш на гърба му седеше дяволът.

Но Ласитър продължаваше да мисли единствено за жената на име Ла Пистолера, за жената, която изобщо не можеше да си представи. Когато достигна следващата верига от хълмове, видя града, който бе негова цел. Спря се и погледна надолу в равнината. Веднага разбра, че тук става нещо.

На широката улица, която пресичаше напречно от север на юг Сан Антонио, се бяха събрали много хора. Група ездаци напусна града в южна посока. Облакът прах под копитата на конете им се червенееше на ранното слънце.

Обзет от лошо предчувствие, Ласитър бавно продължи да язди.

Измина още час, докато стигна първите къщи на Сан Антонио. Яздеше спокойно по широката улица, която водеше в града от север. Беше около шест сутринта, но въпреки ранния час, необичайно много хора вече бяха на крак и всички го гледаха недоверчиво.

Трима явно пропаднали и пияни типове залитнаха пред коня му и спряха пред него на „Мейнстрийт“. Без малко щеше да ги прегази, но обузда черния жребец, който запристъпя нервно на място. Вероятно животното бе неспокойно, защото не можеше да понася алкохолните изпарения, идващи от тримата пияници. Те се ухилиха така подигравателно и дръзко, както можеха само пияните хора. Единият от тях протегна ръка, посочи към Ласитър и извика:

— Обзалагам се, че той е от тях.

— Шпионин! — каза вторият. — Виждам съм го, когато яздех под предводителството на полковник Шавинак. Ние веднага го разобличихме като шпионин и го обесихме. Трябват ми само две секунди и ще разбера какво става. Прав си, Джоел. Тоя тук изглежда като истински дявол.

Третият мъж само се засмя тихо. Погледът му стана блуждаещ и похотлив: явно бе толкова пиян, че не бе на себе си.

— Ще се въздържа да говоря — изфъфли той. — Ще се въздържа. Аз...

Насред изречението млъкна и избухна в лудешки смях.

В този момент отдясно се приближи мъж, който носеше на зеленото си рипсено яке значката на заместник-шериф. Тримата пияници измъкнаха с несигурни ръце револверите, които бяха още от времето на войната, и ги насочиха така, сякаш наистина се канеха да стрелят в Ласитър.

Той вече беше извадил уинчестъра от калъфа. Направи го много небрежно, но тримата замръзнаха на място, когато изстреля със светкавична бързина три куршума един след друг пред краката им.

— Ако исках — каза Ласитър меко, — сега щяхте да сте мъртви.

Изведнъж и тримата изтрезняха. Обзе ги невероятен ужас. В този момент зад тях се обади заместник-шерифът.

— Изчезвайте да спите, дърти пияндурници! Хайде, раздвижете копитата си! Или ще трябва да ви помогна?

Тримата се обърнаха изплашени към заместник-шерифа. Наистина, едва се държаха на краката си. В първия миг сякаш се

канеха да запротестира гневно, но после се подчини, скърцайки със зъби, и се ометоха.

Заместник-шерифът наблюдаваше Ласитър изучаващо.

— Доста е неспокойно тук — каза мъжът от Бригада Седем.

Представителят на властта кимна и отвърна:

— В момента наистина се е вдигнала страшна олелия. Човек има чувството, че се е озовал в лудница. И всичко това само заради една жена. Откачена работа!

Оглеждаше Ласитър с нескрито недоверие, но той знаеше точно какво си мисли сега заместник-шерифът и отговори:

— Не разбирам нито една дума. Тримата изкуфели дъртака ме взеха за шпионин и ми разказаха нещо за някаква жена, заради която градът се бил побъркал. Какъв шпионин мога да бъда аз, заместник-шерифе? Да не би да сме по време на война? Нима е избухнала война, а пък аз да не знам? И какъв е случаят с тази жена? Между другото идвам от Сан Анжело и пътувам за Лоредо, в случай че това ви интересува. Искате ли да знаете още нещо?

Заместник-шерифът видимо се обърка. Първоначалната му преценка за Ласитър като за опасен тип се оказа невярна.

— Сигурно вече сте чули за Ла Пистолера? — попита след кратко колебание. — Или слухът не е стигнал още до Сан Анжело? Всъщност там би трябвало да пише дори във вестниците. В края на краищата, това е изключително събитие: жена да бъде осъдена на обесване.

Ласитър не позволи да бъде поставен натясно.

— От седмици наред не съм чел никакъв вестник.

Заместник-шерифът се втренчи в него учудено.

— Но нали сте били в Сан Анжело, мистър? Току-що ми казахте.

Ласитър кимна.

— Да, бях в Сан Анжело. И какво трябва да означава това?

— Че би трябвало да сте чули за жената.

Ласитър сви рамене.

— Не мога да си спомня. Хората разправят за какви ли не престъпления. Но аз не се интересувам особено от такива неща.

— Защото той самият не е с чиста съвест — обади се зад Ласитър груб глас. — Знаете ли кой е този, заместник-шерифе? Казва се Ласитър. Човекът, когото Уелс Фарго преследва от години.

Обзалагам се, че тоя негодник е съучастник на Ла Пистолера. Арестувайте го, заместник-шерифе! Ваше задължение е.

Това беше една от онези отвратителни ситуации, в които мъжът от Бригада Седем често бе попадал и в които сигурно още често щеше да попада. Славата му на бандит го преследваше навсякъде и вероятно щеше да остане до края на живота му. Той бе принуден да продължи да играе тази роля и да се представя за разбойник. Когато положението станеше напечено, никога нямаше възможност да докаже самоличността си, защото само по този начин можеше да привлече в капана бандитите, които преследваше в името на закона.

Ласитър бавно извърна глава и погледна назад през рамо. Зад коня му стояха трима кльошави, намръщени мъже с брадясали лица. Всеки държеше пушка. И трите дула бяха насочени към него.

Ласитър не ги познаваше, но веднага разбра, че и тримата бяха най-долни типове.

— Сега сте горди, нали? — отбеляза подигравателно той. — Каква всъщност е в момента наградата?

Продължаваше да държи в ръка уинчестъра си, но ясно съзнаваше, че срещу тримата няма шанс. Вероятно би могъл да простреля един или двама от тях, но и той едва ли щеше да остане жив.

Междувременно и заместник-шерифът бе измъкнал револвер.

— Слезте от коня! — заповяда той. — Налага се да ви арестувам, докато всичко се изясни. И не ме принуждавайте да стрелям по вас. Това ще бъде краят ви.

Ласитър мушна уинчестър в калъфа.

— Добре, заместник-шерифе! В края на краищата, вие изпълнявате само задължението си. Не мога да ви упрекна.

Ласитър скочи от коня. Тримата безделници се приближиха до него. Представителят на закона продължаваше да държи револвера си, насочен към него.

В тази минута безброй мисли минаха през главата на Ласитър. Най-вече мислеше за Марти Малигън и за петимата мексиканци, които против волята си бяха взели участие в престъплението. В момента те го чакаха. Бе им обещал да се върне след два дни. Какво можеше да предприеме сега? Ако наистина се оставеше да го арестуват, със сигурност щеше да се стигне до продължително съдебно дело, тъй

като му бе забранено да разкрие истинската си самоличност. Имаше шерифи и съдия-изпълнители, които го смятаха за човек, обявен извън закона, и които не бяха със съвсем чиста съвест. Даже сред избраните представители на реда съществуваше значителен брой престъпници. В тази дива и в голямата си част все още лишена от закони страна, за съдия-изпълнители и шерифи в повечето случаи се назначаваха мъже, които имаха най-здрави юмруци и боравеха най-бързо с револвера. Мъже, които бяха всичко друго, само не и светци и които не се страхуваха от смъртта и дявола.

Дива страна, която бе съвсем в началото на своето развитие.

Бригада Седем обаче се състоеше изключително от хора като Ласитър. От хора, които познаваха Запада с цялата му диващина и низост. Те бяха призвани да сложат край на ширещите се все повече и повече престъпления.

Ласитър в никакъв случай не биваше да се оставя да бъде отведен като безпомощен глупак. Трябваше да предприеме нещо, но какво?

Непосредствено пред него стоеше заместник-шерифът с револвера в ръка, зад него — тримата намръщени мъже със своите пушки.

— С какво право искате да ме арестувате, заместник-шерифе? — попита Ласитър. — Какви обвинения имате срещу мен?

Заместник-шерифът бе още доста млад, а освен това не беше много уверен в себе си.

— Всичко ще проверя — каза той. — Само името ви ми е достатъчно, Ласитър.

Мъжът от Бригада Седем се усмихна и попита саркастично:

— А ако не съм човекът, за когото ме смятате? Защо въобще вярвате на тия безделници? Да не би да са по-добри от мен?

Заместник-шерифът се ядоса:

— Познавам тези мъже, а вие сте чужденец в Сан Антонио. Длъжен съм да проверявам всеки чужденец, ако е заподозрян, че е бандит. Сега елате с мен, Ласитър. Молете се всичко да се окаже във ваша полза.

— Трябва да му вземем оръжието! — обади се един от негодниците. — Колкото по-сигурно, толкова по-добре, заместник-шерифе.

— Да, това не е лоша идея, Уейн. Най-добре вие уредете тая работа.

Ласитър чу стъпки зад себе си, после тих, подигравателен смях. Някой дръпна ремингтъна му и в следващия миг едрият мъж бе обезоръжен.

Заместник-шерифът видимо си отдъхна и свали колта. Ласитър бавно се изви, вгледа се в брадатите лица на тримата мъже и попита небрежно:

— Какво очаквате от това? Достатъчно високо ли е възнаграждението, за да рискувате живота си?

Тримата се втренчиха смаяно в него и несъзнателно свалиха пушките си. Точно този миг бе очаквал Ласитър.

Изведнъж той се хвърли като тигър върху брадатите безделници. Заместник-шерифът нададе див вик, тримата нехранимайковци също се разкрещяха.

Ласитър обаче се биеше с решителността на човек, който повече няма какво да губи. През следващите няколко минути на прашната улица се виждаше само кълбо от боричкащи се мъже. В центъра беше Ласитър, който прилагаше най-различни хватки. Още преди да влезе в Бригада Седем бе водил такива битки, но по-късно бе усъвършенствал техниката си с упорити тренировки. Запращаше противниците си наляво и надясно като леки топки, които се блъскаха една в друга. Тримата негодници и заместник-шерифът със сигурност не можеха да разберат какво става с тях. До този момент те се бяха считали за непобедими.

След няколко минути всичко бе свършило. Четиримата мъже лежаха сред облак прах, който бавно се стелеше върху тях. И четиримата бяха в безсъзнание.

Ласитър взе ремингтъна си и се метна на черния кон.

— Новобранци! — измърмори презрително. — Има да учите още доста много как да се биете.

После почти небрежно подкара жребеца си. Надлъж и нашир не се виждаше никакъв човек. Заместник-шерифът и тримата безделници се размърдаха, стенийки, в праха, като се опитваха да се ориентират и да си спомнят отделни подробности от това, което се бе случило.

В този момент от една тясна странична уличка се показва жена със стройна фигура и викна на Ласитър:

— Хей, приятелю!

Позна я веднага: Катя Мосак, чернокосо и изключително симпатично момиче, с което се бе запознал преди няколко месеца в Аризона. Подкара коня си към нея.

— Къде мога да те намеря? — попита я бързо, без да спира жребеца.

— Последната къща в края на тази уличка. Надявам се, че ще се видим скоро, Ласитър.

— Разбира се, Катя.

Продължи да язди, приведен на седлото. Хвърли бърз поглед през рамо и видя, че заместник-шерифът и тримата безделници междуременно се бяха изправили. Още стояха там доста замаяни, но въпреки това крещяха диво един през друг и стреляха по отдалечаващия се ездач, който ги бе подредил така.

Гневът им сега нямаше граници и сигурно биха разкъсали Ласитър на парчета, ако можеха да го хванат. Със стрелбата си те не постигнаха нищо, защото нямаха нито време, нито нерви да се прицелят спокойно и хладнокръвно.

След като остави зад гърба си последните къщи, мъжът от Бригада Седем се засмя дръзко. Конят му премина в по-бавен ход, понеже след дългата езда беше на края на силите си.

— Още малко, Блек Девил — каза Ласитър меко. — Скоро ще можеш да си отдъхнеш.

Продължи да язди около триста ярда на север. В града се бе вдигнал голям шум. След няколко минути първите конници щяха да препуснат по следите му.

Ласитър се усмихна леко. В такива ситуации можеше да се справи по-добре от всеки друг. Още преди години се беше научил да прави точно това, което противниците му не очакваха от него — сега зави и препусна обратно към Сан Антонио. Знаеше къде да намери Катя Мосак. Вероятно хубавата жена щеше да може да скрие коня му. Бе сигурен, че тя щеше да му разкаже някои важни неща.

Отдалече видя как няколко ездача се отправиха на север. Не бяха много. Вероятно повечето мъже преследваха Ла Пистолера.

Отново мислите му се завъртяха около тази жена, която още не беше видял и за която нямаше и най-малката представа.

Какво всъщност се бе разиграло тук? Защо го бяха взели за шпионин? Защо го бяха нападнали?

Ласитър имаше да разрешава още много загадки. Междувременно бе разбрал, че няма да му бъде никак лесно. Напротив! Всичко говореше за това, че го очаква адски труден път до целта.

Какво се бе случило с момчето? Защо му бяха възложили да измъкне Марти Малигън от ръцете на похитителите, които всъщност не бяха истински бандити.

Ласитър се намираше в средата на затворен дяволски кръг и беше сигурен, че го очакват още неприятни изненади.

Когато стигна до последната къща в тясната уличка, която му бе показала Катя Мосак, прогони всички мрачни мисли.

Красивата жена вече го очакваше.

— Бързо, Ласитър! — извика тя. — Зад къщата има навес за коня. Остави го и да отпразнуваме истински срещата си!

Ласитър се усмихна. От опит знаеше какво иска да каже Катя. Спомените за часовете, прекарани с нея, бяха изключително приятни.

3.

Междувременно бе станало обяд. Слънцето припичаше така силно, че на обикновено парче ламарина биха могли да се изпържат яйца на очи.

Но в стаята, където бяха Ласитър и Катя, беше приятно хладно. Бяха спуснали дървените капаци и бяха дръпнали завесите на двата прозореца, така че горещината трудно можеше да проникне.

Ласитър и чернокосата жена лежаха голи един до друг на широкото легло. Тя се сгуши до него, изпълнена с любов и страст както в началото.

— Жалко — прошепна Катя тъжно, — че не можем да останем завинаги заедно. Но въпреки това те обичам, приятелю. Ти си единственият мъж, за когото бих отишла в ада. По всяко време, кълна ти се.

Изящните ѝ ръце се плъзнаха по мускулестото му тяло. Нежното ѝ докосване отново събуди в него горещо желание.

— Но ти знаеш, че всеки от нас трябва да върви по своя път — продължи тя. — И двамата сме от преследваните, отхвърлените и никой от нас няма да намери никога спокойствие. Мислех си, че най-сетне съм създала дом в Аризона. Но тогава изведнъж се появиха отново негодниците от Мисури. Ловците на награди, изпратени от стария Суони, който си е втълпил, че на съвестта ми лежи убийството на сина му Джордж. А аз нямам нищо общо с цялата история. Ти знаеш това, Ласитър.

Очите ѝ блестяха влажни. Ласитър притисна хубавата жена към себе си и ръцете му загалиха голия ѝ гръб.

— Да, знам, Катя — прошепна нежно, — и ще се опитам да направя нещо за теб.

Тя поклати глава и каза, потискайки хълцанията си:

— Какво можеш да направиш за мен, Ласитър? Ти самият си преследван. Вероятно дори имаш повече грижи от мен.

Ласитър сви рамене.

— Възможно е. Въпреки това мога да измисля нещо, за да вразумя стария Суони. Все пак те оправдаха пред съда. Може пък някога старият Суони да го проумее. Имам няколко влиятелни приятели, Катя. Мисля, че е възможно да ти се помогне. Та нали и ти ми помогна, като ми разказа някои неща за Ла Пистолера.

— Защо всъщност се интересуваш от нея, Ласитър? — попита го сдържано. — Какво очакваш, като се запознаеш с тази жена, приятелю? Тя е предводителка на банда и от месеци насам всява смут от двете страни на Рио Гранде. Осъдена от редовен съд на смърт. Кълна ти се, Ласитър, тази жена е дявол. Тя е мерзавка, предизвикала смъртта на много мъже. Тук, в тази област, никой вече не се чувства сигурен заради нея и бандитите ѝ. Защо се интересуваш от нея, Ласитър?

Той лежеше отпуснат, със затворени очи, и си мислеше за задачата да освободи Марти Малигън от ръцете на похитителите. Беше успял да се справи с нея, но случаят далеч още не беше уреден.

Марти Малигън се нуждаеше от помощ. Петимата мексиканци — също. Не беше присъщо за Ласитър да зарови глава в пясъка и да остави нещата на произвола на съдбата. Би могъл да гледа на цялата история като на приключена, но половинчатите работи не бяха типични за него. Когато започнеше нещо, искаше да го доведе докрай, независимо какво щеше да му струва това.

— Винаги са ме интересували изключителните хора — каза той, след като се бе замислил известно време. — Сигурен съм, че Ла Пистолера е особена жена. Ако не се лъжа, тя има и много добри приятели. Щеше ли иначе да бъде освободена с едно толкова рисковано нападение, Катя? Спасителите ѝ са заложили живота си на карта заради нея. Затова трябва да има някаква причина.

— Вероятно красотата ѝ — измърмори тя. — Често се е случвало мъже да рискуват живота си само защото жената е хубава. Всъщност би трябвало да знаеш това, приятелю.

Той се усмихна сдържано. Безброй спомени изплуваха в съзнанието му.

— Имаш право. Познаваш ли тази жена, Катя?

— Не, но съм я виждала, когато бе изправена пред съда. Това е всичко, Ласитър, аз вече ти го разказах. Тя не се призна за виновна и само се усмихваше, когато съдията обяви смъртната присъда. Сега

сигурно отново е отсреща в Мексико. Убедена съм, че след няколко дни или седмици пак ще трябва да бъдем готови за нападение. Тогава отново в цялата погранична област ще настъпи безредица.

Ласитър не каза нищо повече и остана със затворени очи. Мислите му се въртяха около Марти Малигън и петимата мексиканци, които бяха принудени да отвлекат момчето. Беше се натъкнал на гнездо стършели. Всичко бе станало по начин, съвсем различен от този, който си бе представял. Бяха скрили от него куп истини — нещо, което го вбесяваше. Все повече и повече се засилваше усещането му, че е измамен. В основата на цялата тази история действаха някакви непознати сили, които имаха за цел да убият него или Ла Пистолера.

— Какво знаеш още за нея? — попита я тихо, потънал в мисли.
— Наистина ли е мексиканка?

— Казва се Сарита Гуереро — прошепна Катя. — Абсолютно съм сигурна, че е мексиканка.

— Имаш ли доказателства?

— Не, нямам. Но името ѝ говори красноречиво.

Катя каза това доста рязко, но Ласитър не обърна внимание. Мислите му бяха отново при малкия Марти. Момчето също бе червенокосо.

— Тя, разбира се, е червенокоса — достигна гласът на Катя до съзнанието му. — Това е единственото нещо, по което се отличава от другите мексиканки. Тази жена е чудовище, Ласитър. Не се занимавай с нея! Това е най-добрият съвет, който мога да ти дам. Тази червенокоса мизерница ще те убие!

Тя думи не му направиха никакво впечатление, поне така изглеждаше, но в действителност той си направи своите заключения.

Случайно ли Катя беше точно тук, в Сан Антонио? И защо описваше Ла Пистолера с толкова ужасни краски?

Тя силно го сръга.

— Какво става с теб, Ласитър? Защо мълчиш?

Той се усмихна леко.

— Винаги ли трябва да се говори, Катя? Смятам, че понякога е по-добре нещата да се премислят отново и едва тогава да се продължи нататък.

— Ти за какво мислиш, Ласитър?

— Ами, например, защо си се озовала точно в Сан Антонио — отвърна ѝ небрежно.

Тя рязко се изправи седнала в леглото. В очите ѝ припламваше несигурност.

— Знаеш, че ме преследват! — изсъска Катя. — Колко пъти вече ще трябва да ти разказвам тази история, Ласитър! Хората на стария Суони вървят по петите ми. Старецът им е възложил да ме погубят, защото все още твърдо вярва, че съм убила сина му. Вероятно ще намеря спокойствие едва когато легна в земята, Ласитър.

В гласа ѝ се долавяше паника и Ласитър несъзнателно се заслуша — това бе глас на човек, заловен да извършва нещо забранено.

— Възможно е — измърмори кратко.

— Какво?

— Много скоро да лежиш в земята, Катя.

— Как ти хрумна това? Какво си въобразяваш?

Ласитър остана напълно спокоен.

— Да, вероятно си въобразявам — каза тихо. — Въпреки всичко не мога да се отърва от чувството, че имаш пръст в цялата тази игра, Катя. За такива работи имам нещо като седмо чувство. Те просто се усещат.

Държеше очите си затворени и слушаше възбуденото ѝ дишане, чуваше ускорения пулс на сърцето ѝ.

— Защо ме скри при себе си? — попита, след като Катя продължи да мълчи. — Нима не знаеш, че така поемаш голям риск?

Тя не отговори веднага, но Ласитър усети, че отговорът бе на езика ѝ. След няколко минути, изпълнени с мъчително мълчание, я чу да поема дълбоко дъх.

— Прав си, Ласитър — каза решително. — Не може така да продължаваме. Иначе никога няма да стигнем до целта. Имам ти доверие и затова ще ти разкрия истината.

Той се усмихна сдържано.

— Най-разумното нещо, което можеш да направиш, Катя.

— Не знам откъде да започна.

Ласитър отвори очи и я погледна в лицето.

— Откъдето и да е. За каквото се сетиш.

Тя преглътна.

— Имам задача, Ласитър.

— Интересно. И от кого, лейди?

— От един мъж, на когото съм много благодарна. Казва се Дейвидсън. Линкълн Б. Дейвидсън. Говори ли ти нещо името, Ласитър?

— Чувал съм за един сенатор с такова име. Още ли е жив този старец? Преди няколко години бе предизвикал доста шум във Вашингтон. В очите на индианците той бе истински дявол. Беше се погрижил да бъдат нарушени голяма част от договорите. Носи се дори слухът, че е забогатял много от този вид машинации. Да не би да говорим за един и същи човек, Катя? Възможно ли е това?

Тя кимна и лицето ѝ придоби сериозно изражение. Ласитър забеляза промяната, но погледът му не се отделяше от великолепните закръглени форми на голата жена.

— Да, говорим за един и същи човек — каза Катя. — Възможно е да е натрупал доста пари, извършвайки спекулации със земя, но смятам, че не бива да бъде съден за това, защото съм убедена, че е много добър човек. Така или иначе има съвсем малко хора, които не мислят за собствената си изгода. В това отношение към сенатора не трябва да се отправя и най-малкият упрек.

Лицето ѝ придоби замислено изражение. Пълните ѝ устни трепнаха в усмивка. Ласитър я изчака търпеливо, докато започне отново да говори.

— Сенаторът направи много за мен — продължи Катя. — Даже твърде много. И затова съм му благодарна. Той ми помогна да изчезна тук, в Тексас. На него дължа това, че старият Суони сега вече не насъсква наемните си убийци по следите ми.

Пред Ласитър се оформи съвсем определена картина:

— Да не би старият Суони да не е сред живите вече? — попита я направо.

Катя сви рамене и измърмори:

— Не знам. Знам само, че от известно време не ме преследват. И затова се погрижи старият сенатор. Наистина много съм му благодарна.

— И как му се отплати за тази услуга, Катя? Какво общо има всичко това с Ла Пистолера? Не разбирам.

Тя поклати рязко глава и извика:

— Не бива да ти казвам, Ласитър! Така или иначе вече ти казах твърде много. Защо въобще си дошъл в Сан Антонио? Задачата ти е да намериш Марти Малигън и да го освободиш от ръцете на бандитите. Не си ли успял да го направиш досега, Ласитър? Да не би да смяташ, че момчето е тук, в Сан Антонио?

През цялото време бе имал някакво неясно предчувствие, че много неща в тази история не се връзват, но сега като че ли го удари невидим юмрук в стомаха: наистина не беше случайност, че тъкмо в този момент Катя Мосак се намира в Сан Антонио, както не беше случайност и че една толкова влиятелна личност стоеше в дъното на цялата тази работа. Значи го бяха изпратили по следите на много голяма клечка. Доста неща още не му бяха ясни.

— Какво има, Ласитър? Защо не отговаряш? Какво става с момчето? Мислиш ли, че го държат затворено тук, в Сан Антонио?

Той сви рамене.

— Откъде да знам, Катя. Да, търся едно момче на име Марти Малигън, което уж е било отвлечено. Но все още не съм намерил и най-малка следа от него. Изправен съм пред неразрешима загадка. Ще ми разкриеш ли сега откъде знаеш за задачата ми? Какво всъщност са ти разказали още?

— Че работиш за някакъв таен отдел! — извика Катя. — Наистина ли е вярно, Ласитър? Нима си намерил правия път, въпреки всичко, което е било?

Той се ядоса:

— Не разбирам нито дума — изръмжа й сърдито. — Таен отдел? Не знам за какъв таен отдел говориш. Получих задача да проследя някакъв си Марти Малигън. Обещано ми е възнаграждение от петдесет хиляди долара, ако успея да освободя момчето. Но до днес не съм открил никакъв знак, че е все още живо. Струва ми се, че съм измамен. Вече въобще нищо не разбирам. Дори не знам къде съм. Но може би ти ще ми помогнеш, Катя?

Ласитър нарочно лъжеше. Сега не биваше да показва ни най-малка слабост. Трябваше да бъде нащрек.

Катя Мосак знаеше значително повече, отколкото на него му се искаше. Дали това имаше връзка със сенатора? Дали този подозрителен бивш сенатор Линкълн Б. Дейвидсън не държеше всички конци в ръцете си?

— Не мога да ти помогна, Ласитър. Трябва сам да вървиш по пътя си. Съвсем сам.

Мъжът от Бригада Седем вече не усещаше примамливата близост на голата жена. Мислите му поеха по лъкатушещи пътеки.

— За какъв таен отдел ми говори преди малко? — попита я той.

— Сенаторът направи няколко многозначителни намека.

— Бивш сенатор, Катя — поправи я.

— По дяволите, това няма никакво значение! Във всеки случай, той е много влиятелен човек. Понякога имам чувството, че целият Тексас му принадлежи — или поне половината.

Ласитър се засмя.

— Едва ли е чак толкова знаменит човек, Катя.

— Кой ти възложи задачата да потърсиш момчето? — попита тя и погледна замислено лицето му. — Какво представлява всъщност този таен отдел, за който ми разказа сенаторът? Да не би всичко това да е само фантазия?

— Със сигурност — отговори Ласитър. — Можеш да ми вярваш, Катя. Не съм такъв човек, който да ти разправя врели-некипели.

Тя го погледна недоверчиво.

— Не знам дали мога да ти вярвам.

Ласитър отново се засмя.

— Познаваш ме достатъчно отдавна и достатъчно добре, Катя. Някога да си ме хванала да лъжа?

— Не. Но си мисля за всичко, което ми разказа сенаторът.

— И какво ти разказа той?

— Знаеш вече. Ставаше въпрос за някакъв таен отдел на правителството. Точно ти каза, че ти е обещано високо възнаграждение, ако намериш Марти Малигън.

— И това е истина — излъга я невъзмутимо — действително ми обещаха тая сума, ако намеря момчето, но ти сериозно ли вярваш, че правителството би дало толкова много пари?

Видя я как се замисли дълбоко.

— И кой ти направи това предложение, Ласитър?

— Няма да ти разкрия, Катя. Дал съм честна дума да мълча за всичко, свързано със случая.

Изведнъж очите й светнаха.

— Значи тази задача ти е възложила Ла Пистолера!

Лицето му остана неподвижно като маска. Не му беше особено трудно да се владее в такива ситуации. Трябваше да изиграе ролята си докрай.

— Може и така да е — измърмори Ласитър.

Катя продължаваше да стои седнала в леглото, така че той можеше да се възхищава на стегнатите ѝ гърди.

— Съжалявам за теб, Ласитър — каза тихо. — Възможно е сам да изречеш смъртната си присъда.

— Какво искаш да кажеш? — попита я. — Имам чувството, че говорим, без да се разбираме.

Лицето ѝ изведнъж придоби строго изражение.

— Може би ще ти бъде даден още един шанс — каза тя необикновено високо.

Последните ѝ думи бяха нещо като парола, защото още не бе ги изрекла докрай, когато вратата се отвори. Двама опасни на вид мъже насочиха дулата на револверите си към Ласитър.

Той нямаше никакъв шанс. Ако сега се опиташе да предприеме нещо, щеше да бъде убит.

— Добре го направи, Катя — каза единият. — Хвана го на въдицата и го остави да се мята. Затова шефът със сигурност ще ти плати значителна сума.

Тя стоеше като вкаменена. Може би дори ѝ бе мъчно, че беше примамила Ласитър да влезе в капана.

— Стани, Ласитър! — заповяда единият мъж. — Ако си разумен, нищо не ще ти се случи. На първо време наистина няма от какво да се страхуваш.

Ласитър разбра, че няма никакъв шанс: беше гол и невъоръжен и затова реши да се примири със съдбата си.

Вероятно бъдещето щеше да му даде друга възможност.

— Добре — каза той небрежно. — На ваше място не бих се вълнувал така.

Слезе от леглото и посегна към дрехите си. Единият от двамата негодници вече беше взел колана с револвера му.

Двамата го дебнеха зорко като котки, не го изпускаха нито за секунда от очи. Сега Ласитър наистина бе в ръцете им и не му оставаше нищо друго, освен да се помири със съдбата си. След като се облече, хвърли последен поглед на чернокосата жена и каза с усмивка:

— Много ти благодаря, Катя. Това бе една от онези вечери, които няма да забравя до края на живота си.

В очите ѝ блестяха сълзи. Хвърли се настрани и скри лице във възглавницата. Изрече дрезгаво и отчаяно няколко думи, които Ласитър не можа да разбере, но които прозвучаха като молба за прошка. Неволно той изпита съчувствие към Катя. Въпреки че го бе предала, беше му мъчно за нея. Явно се намираше в зависимост от някой всемогъщ човек, на когото не можеше да се противопостави.

За тези неща си мислеше Ласитър, когато двамата негодници го изблъскаха пред себе си от къщата.

Навън вече бе станало тъмно.

4.

Мъжът стоеше в полумрака зад едно голямо бюро. Двете лампи бяха поставени така на масата, че той можеше да вижда Ласитър, но Ласитър виждаше само смътни очертания. Мъжът имаше дълбок глас. Личеше, че е свикнал да издава заповеди, които трябваше да се изпълняват без никакво противоречие.

Ласитър бе седнал срещу бюрото и чувстваше, че го напушва горчив смях. Двамата негодници стояха зад него и той въобще не се съмняваше, че те държат револвери в ръце: доста неприятна ситуация. Бе любопитен какво щеше да каже човекът зад бюрото.

— Аз съм Дейвидсън — обади се мъжът. — Линкълн Б. Дейвидсън. Говори ли ви нещо името ми, Ласитър?

— Вие сте бивш сенатор. Преди няколко години чувах за вас, сенаторе.

Не можеше да види лицето на Дейвидсън, но усещаше как сенаторът се усмихва.

— Надявам се, че сте чули хубави работи за мен, Ласитър. Не, не само се надявам, даже съм убеден в това. Кажете ми — отговорът ви ме интересува! — какво мислите за мен?

Ласитър посегна към чашата с уиски, която стоеше пред него на бюрото, и отпи голяма глътка.

— Какъв отговор очаквате, сенаторе?

— Честен отговор.

— Познавам ви твърде малко. Затова не мога да си позволя да давам преценка.

Ласитър му се надсмиваше. Не можеше да се сдържи да не даде урок на този надут човек, но бившият сенатор изглежда не забелязваше това.

— Нека да говорим по същество — каза той. — Сигурно вече сте разбрали защо ви накарах да дойдете?

— Помолихте, сър — отбеляза мъжът от Бригада Седем иронично.

— Да, разбира се — изръмжа сенаторът разсеяно. — Естествено, не съм ви принудил да ме посетите. Отдавам значение на това, че сте дошли напълно по собствено желание.

Ласитър усети въпросителния поглед върху себе си, въпреки че не можеше да види очите на сенатора.

— Да не би да искате още дълго да си губим времето с дреболии, сър? — попита Ласитър. — Преди няколко минути споменахте, че искате да говорим по същество.

На Ласитър му се стори, че в сянката зад двете керосинови лампи сенаторът направи пренебрежителен жест с ръка.

— Не очаквам нищо друго от вас, освен честни отговори — каза мрачно. — Надявам се, че мога да разчитам на вас.

— Разбира се, сър.

Обхвана го ужасно напрежение. Какво искаше сенаторът от него? Защо този човек изнервяше така обстановката?

— Ла Пистолера — каза Линкълн Б. Дейвидсън. — Допускам, че името ви е познато.

Лицето на Ласитър остана напълно спокойно.

— Възможно е, сър — измърмори той уклончиво.

Бившият сенатор тихо се засмя. Смехът му прозвуча подигравателно.

— Това не е само възможно, Ласитър — каза той. — Знам със сигурност, че работите за Ла Пистолера. Можете спокойно да признаете. Няма нужда въобще да ме заблуждавате.

Мъжът от Бригада Седем усети, че сам се е подхлъзнал. Отсега нататък трябваше страшно да внимава. Най-малката грешка можеше да му струва живота. Смяташе, че няма смисъл да прибягва до друга лъжа.

— Нямам намерение да ви заблуждавам, сър — каза Ласитър. — Впрочем, имам чувството, че от вас нищо не е възможно да се запази в тайна. Мога ли да попитам как ме открихте?

— Не беше много трудно — отговори сенаторът със самоувереност, която се стори на Ласитър отблъскваща. — Навсякъде имам свои хора. Можете да ми вярвате, че в тази страна не е в състояние да ми убегне и най-малката дреболия. Много очи и уши бдят за мен. Трябва ли да ви разказвам още?

Ласитър махна уморено.

— Зная, сенаторе. Да говорим най-сетне по същество. Какво искате от мен?

Линкълн Дейвидсън се наведе напред и за първи път Ласитър видя лицето на този деспотичен човек. Лице, което заради поддържаните бакенбарди в първия миг изглеждаше доста добродушно, но Ласитър знаеше, че това бе лице на блъфьор, на човек, който искаше да заблуди. За да го победиш, срещу такъв трябваше да се бориш със собствените му оръжия.

— Значи признавате, че работите за Ла Пистолера? — попита бившият сенатор с престорена любезност.

Ласитър остана нащрек.

— Не мога да отрека, сър.

— В началото ви смятах за друг човек.

Ласитър сбърчи чело.

— За какъв, ако смея да попитам, сър?

Линкълн Дейвидсън се поколеба за няколко секунди и после отговори с потиснат гняв:

— Смятах ви за пълномощник на правителството.

Ласитър избухна в звучен смях.

— Най-добрият виц, който съм чувал от доста време насам. Кой ви пусна тази муха, сенаторе? Не смятате ли това за най-голямата глупост, която може да мине през ума на човек?

Бившият сенатор се наведе още по-напред. Очите му блестяха. Погледът му беше втренчен като на змия.

— Събрах сведения за вас, Ласитър — каза тихо и от гласа му се излъчваше смъртоносна заплаха. — Сега знам, че ви търсят. Вие сте обявен извън закона. Вие сте един от ония, за чието залавяне са определени много пари. Най-напред от Уелс Фарго.

Ласитър се усмихна леко.

— Добре сте осведомен, сенаторе. Възхищавам ви се.

Бившият сенатор отново се засмя тихо и каза:

— Това е причината за успеха ми. Много врагове съм имал в живота си и всички те сега лежат в земята. И вас смятах за враг, Ласитър. Извинете, че ви го казвам така открито.

Мъжът от Бригада Седем осъзна веднага ситуацията.

— Не съм ли още ваш враг, сър?

— Какво имате предвид?

— Все пак работя за Ла Пистолера.

Линкълн Дейвидсън се засмя с все гърло.

— Да, правилно. Но се обзалагам, че няма да работите още дълго за този звяр. И знаете ли защо? Вие сте мъж, който постоянно се нуждае от пари. А тези пари сте в състояние да получите от мен. Мога да ви направя богат човек.

В този момент Ласитър мислеше за момчето и петимата мексиканци, които бе изоставил в старата и запустяла ферма. Постепенно започнаха да му се изясняват някои неща. Имаше чувството, че може отново да си отдъхне.

Гласът на сенатора го откъсна от мислите му.

— Какво става, Ласитър? За какво изведнъж се замислихте толкова много? Да не би да възнамерявате да ме измамите?

Мъжът от Бригада Седем се ухили и отвърна:

— Всеки човек търси своята облага, сенаторе. Въпреки това можете да бъдете напълно спокоен. Никога не съм подвеждал партньор, който се отнася честно с мен, а имам чувството, че във ваше лице съм намерил наистина честен партньор. Ще говорим ли сега най-сетне по същество?

Линкълн Дейвидсън се облегна назад. Лицето му отново изчезна в тъмнината зад двете петролни лампи.

— Значи работите за Ла Пистолера, Ласитър?

— Вече ви признах — усмихна се той. Чудеше се на самия себе си, че така лесно му се удаваше да изрича всевъзможни лъжи.

— Това бе и вашият късмет — каза бившият сенатор. — В моите очи вие сте дяволски умен, вие сте от хората, които винаги точно знаят какво трябва да правят.

Ласитър леко се поклони на сянката зад двете петролни лампи.

— Благодаря, сенаторе. Човек обича да слуша такива неща.

Линкълн Дейвидсън се наведе отново напред и мъжът от Бригада Седем видя как в очите му пламнаха искри.

— Къде е момчето?

Въпросът прозвуча като револверен изстрел. Ласитър нямаше много време да обмисли отговора.

— Марти е бил отвлечен — отвърна той. — Знаете това така добре, както и аз, сенаторе. Смятам, че не се съмнявате в моята

почтеност. Въобще какво общо има момчето с цялата история? Не е ли по-добре да го оставим извън играта?

Линкълн Дейвидсън сви юмруци.

— Нещо криете от мен, Ласитър. Бъдете най-сетне честен!

— Какво мога да крия от вас?

Мъжът от Бригада Седем очакваше с нетърпение отговора. В този момент за първи път бе успял да постави сенатора натясно.

Линкълн Дейвидсън беше страшно опасен и непредсказуем противник.

— Знам от достоверен източник — каза той, — че е изпратен човек, който да разпита за момче на име Марти. Имам връзки, мистър Ласитър. Става въпрос за много специален човек. Някога съм чувал за така наречената Бригада Седем. Говори ли ви нещо това име?

Без малко Ласитър щеше да трепне от изненада, но се овладя и измърмори, свивайки рамене:

— Бригада Седем? За първи път чувам такова име.

Сега явно личеше, че бившият сенатор изпадна в недоумение. Той пак се наведе напред и в очите му отново блеснаха искри.

— Мисля, че мога да ви се доверя, Ласитър. И така, вие работите за Ла Пистолера. Истина ли е?

— Да, вярно е — каза мъжът от Бригада Седем, без да му мигне окото. — Какво мога да направя за вас, сър?

— Трябва ми момчето.

— Марти Малигън?

Отговорът на бившия сенатор прозвуча като стон:

— Трябва да го намеря, Ласитър. На всяка цена.

Едрият мъж се усмихна.

— Ла Пистолера каза същото — измърмори той. — Тя също на всяка цена иска да го намери. Но в момента като че ли момчето е изчезнало безследно. Изглежда, че има още една, трета, заинтересувана страна, на която й се ще да пипне Марти Малигън.

— Възможно е. Какво знаете за случая?

— Момчето е било отвлечено, това е всичко, което зная, сър.

Бившият сенатор скочи на крака.

— И от кого е отвлечено? Не знаете ли? Не ви ли каза Ла Пистолера?

Ласитър си зададе още веднъж въпроса, какво всъщност се разиграва тук? Беше получил задачата да освободи едно малко момче от ръцете на бандити. Бе си представял цялата тази работа доста проста. Но сега изведнъж трябваше да установи, че е попаднал в блато от подлост и престъпления, в дяволски кръг от предателство и насилие.

Отново се видя принуден да излъже. Нямаше друга възможност. Действително нямаше и най-малката представа, какво се разиграва тук.

Не познаваше Ла Пистолера, никога през живота си не беше срещал тази жена.

— Ла Пистолера е напълно отчаяна — каза Ласитър. — Тя предполага нещо, но...

— Какво предполага? — прекъсна го Дейвидсън с треперещ глас. — Разкажете ми точно какво ви е доверила. Искам да знам до най-малката подробност.

„Кучи син — помисли си Ласитър, но се усмихна любезно. — Искаш да ме разпънеш на кръст, дявол такъв.“

— Тя няма никаква представа, кой би могъл да отвлече сина й — каза Ласитър. — Само ме помоли да направя всичко по силите ми, за да намеря момчето.

Сенаторът се усмихна много доволен.

— Едно предложение, Ласитър — гласът му прозвуча неприятно и коварно. — Готов съм да ви заплатя добра сума!

— За какво, сенаторе?

— За момчето.

— Какво възнамерявате да правите с него? Да не би да искате да го убиете?

Линкълн Дейвидсън махна отрицателно.

— За бога, Ласитър. Трябва ми живо.

— А Ла Пистолера, сър?

— Искам да я видя да лежи мъртва в краката ми. Ако направите това, ще ви платя на ръка сто хиляди долара.

Той пак се наведе напред и Ласитър отново забеляза блясъка в очите на брадатия мъж.

— Сто хиляди долара! — повтори сенаторът настойчиво. — Това е сделка, която на ваше място, Ласитър, не бих изпуснал.

— Ще си помисля, сър.

Линкълн Дейвидсън махна заповеднически с ръка.

— Няма какво да мислите. Трябва да решите. Тук и сега. Аз съм от хората, които не обичат рискованите игри. Правилно ли ме разбрахте?

Ласитър кимна.

— Вече реших, сър.

Как само мразеше сега този човек! Дейвидсън беше дявол. Беше от хората, които не се съобразяват с никого и с нищо. Жадна за пари акула, която би продала майка си, ако можеше да спечели нещо от това.

Изпълнен с напрежение, сенаторът се наведе напред.

— И какво решихте, Ласитър?

— Ще застана на ваша страна. Бих желал обаче да ми разкажете още някои подробности. Човек, който иска да спечели сто хиляди долара, не бива да бъде оставен в неведение.

Сенаторът сбърчи чело.

— Мислех, че знаете как стоят нещата.

Ласитър кимна бавно.

— Да, знам — излъга той. — Но не съм наясно с някои подробности. Ла Пистолера не ме посвети изцяло. Тя само ми възложи да разбере какво става в Сан Антонио. Сър, знаете, че си имах неприятности и че те са зад гърба ми. Посъветвайте ме какво трябва да правя.

Бившият сенатор се надигна от стола и закрачи напред-назад в голямото помещение. По лицето му личеше, че мисли напрегнато и че беше много нервен. Измина известно време, докато се пребори със себе си и вземе решение.

Думите му накараха Ласитър да наостри уши.

— Трябва да чуете цялата история — каза Дейвидсън. — По закон Сарита Гуереро все още е омъжена за мен. А момчето, което се нарича Марти Малигън, е любимият ми син. Никога няма да допусна да му се случи нещо.

Мъжът от Бригада Седем продължи да слуша с интерес. Все повече и повече осъзнаваше, че някои работи не се връзваха.

— Защо момчето се казва Марти Малигън? — попита той.

— Малигън е моминското име на моята жена. Моминското име на Ла Пистолера, Ласитър. Нима не знаете всичко това? Мислех, че след като работите заедно, сте посветен в тия неща.

Ласитър кимна сериозно.

— Да, правилно — каза той, въпреки че в действителност не беше виждал тази жена. — Но никога досега тя не ми е говорила за личния си живот. Аз съм нещо като наемник. Отдавна вече съм отвикнал да задавам въпроси за неща, които не ме засягат. За работата си искам пари. За мен най-важното е кой най-добре ще ми плати. В този случай сте вие. Или желаете да се отметнете от предложението си?

Дейвидсън впи настойчив поглед в Ласитър.

— Наистина ли сте толкова алчен? Досега ви считах за почтен човек.

Мъжът от Бригада Седем сви рамене.

— Винаги се стремя да служа на справедливата кауза — каза той, усмихвайки се. — Заплащането играе само второстепенна роля. Сигурно ще се съгласите с мен, че всеки човек трябва да живее по някакъв начин. Само от въздуха не може да се изкара. Значи искате обратно сина си, сър? И сте готов да платите висока сума. Дотук стигнаха нашите преговори.

— Правилно, Ласитър. Желая да си върна отново сина. И вие трябва да откриете къде се намира той. Имам чувството, че на Сарита ѝ е хрумнала нова дяволия, за да се добере до Марти. Във всеки случай момчето е изчезнало безследно.

Ласитър се замисли. Тук се играеше само със скрити карти и той все още не знаеше кой е картоиграчът мошеник. Вероятно бившият сенатор говореше наистина честно. Възможно бе Ла Пистолера да е истинският дявол.

Дейвидсън си пое няколко пъти дълбоко дъх и след малко каза:

— Предварително ви обещах да открия картите си. Ще изпълня обещанието си. Също така се надявам, че вие ще удържите думата си. Готов ли сте да се закълнете, че няма да издадете нищо от това, което ще ви разкажа сега?

Ласитър кимна.

— Кълна се, сър.

— Вярвам ви. След всичко, което узнах досега за вас, излиза, че вие сте от ония малко на брой мъже, които явно никога не са се отричали от думата си. Като погледна в очите ви, веднага познавам, че пред себе си имам истински и честен човек.

Направи пауза и известно време наблюдава Ласитър с изпитателен и замислен поглед.

А той изчакваше спокойно. Беше любопитен какво още желаше сенаторът.

Дейвидсън продължи:

— Става въпрос за живота ми — каза той тихо — и за едно огромно състояние. Затова съм готов да ви платя сто хиляди долара, ако откриете момчето. Наистина ли Ла Пистолера никога не ви е разправяла за какво всъщност става въпрос?

Ласитър поклати глава.

— Не я познавам отдавна, сър. А и тя не си е мислила да ме посвещава в тайните си. Само вчера ми даде задачата да се отправя за Сан Антонио и да потърся изчезналия ѝ син. Разбира се, досега нямам никакъв успех. Разкажете ми повече за момчето, сенаторе.

Линкълн Дейвидсън се втренчи в празното пространство пред себе си. По лицето му се виждаше, че мисли напрегнато.

— Мога ли наистина да ви се доверя, Ласитър? — попита той накрая.

Ласитър сви рамене.

— Сам трябва да решите, сенаторе.

Бившият сенатор се изпъна.

— Мисля, че съм предаден — каза той. — Чуйте цялата история от самото начало до този момент. И тогава ще разберете защо съм готов да ви платя толкова много пари. Сарита Малигън, която сега се нарича Сарита Гуереро, което ще рече Войнствената, беше моя жена. Синът ѝ Марти е и мой син, защото аз го създадох. В началото всичко изглеждаше много добре, докато не опознах истинския характер на Сарита. Тя ме измами. Спа с други мъже и неведнъж се опита да накара да ме убият. Но нито един път не успя. Спечели обаче момчето на своя страна. Разказа му ужасяващи истории за мен и го обработва толкова дълго, че то накрая ме намрази. Преди около четири седмици се свързах с един мексикански приятел. Той се казва Сардо Фалконе и е много богат плантатор. Чували ли сте това име, Ласитър?

Мъжът от Бригада Седем поклати глава.

— Не мога да си спомня, сенаторе. Както вече ви казах, лейди не ме посвети в тайните си. Но, моля ви, разправяйте нататък. Вероятно

ще мога да си създам по-точна представа за тия неща. Кълна ви се, че всичко това страшно много ме интересува.

Бившият сенатор погледна замислено Ласитър и той усети, че малко бе прекалил. Клетвата за човек с неговата слава беше доста съмнителна работа. И който и да е, щеше да се усъмни.

Но Линкълн Дейвидсън, изглежда, не стана подозрителен.

— Марти е покварен от майка си — каза сенаторът. — Тя успя да го спечели напълно на своя страна. Аз обаче започнах да се боря за сина си и затова се свързах със Сардо Фалконе. Той също имаше няколко човека, които бяха готови да работят за него. Тези мъже отвлякоха момчето. Беше им наредено да го доведат в Тексас. Но сега всички те изчезнаха безследно.

Ласитър едва се сдържаше да остане сериозен.

— И какво предприехте, сенаторе? — попита той.

— Вече ви казах, че имам добри приятели — отговори Дейвидсън. — От времето, когато бях в Сената, познавам доста хора, с които влязох във връзка. Един от тях ми обеща да изпрати човек от някакъв таен отдел. Гарантира ми, че този агент е най-способният, който мога да си представя, за такива случаи. Но до този момент не е станало нищо, мистър Ласитър. Не съм получил никакво съобщение. Мисля, че това бяха само празни обещания, когато ми казаха, че ще направят всичко възможно за мен.

Той въздъхна примирено и сведе поглед. Целият му вид можеше да предизвика съжаление и Ласитър изпита леко съчувствие към него.

— Винаги е лесно да обещаеш нещо, сенаторе — каза той. — Но често е много трудно да изпълниш обещанията си. Не ви ли се е случвало това и на вас?

— Възможно е — измърмори Дейвидсън. — Естествено, всеки човек прави грешки. Това никога не може да се избегне. Но нека се върнем отново към темата. Искам на всяка цена да върна обратно сина си. Направих ви добро предложение. Така нареченият таен агент, когото би трябвало да ми изпратят, вероятно въобще няма да дойде. Може би не е имал късмет и е бил убит от разбойници по пътя. Но сега това няма никакво значение. Лешоядите могат да го изядат! Надеждата ми сте вие, Ласитър. Чувал съм много за вас. В моите очи сте нещо като вълшебник. Бих дори се обзаложил, че ще се справите без проблеми.

Ласитър мислеше за задачата си. Беше много добре, че бе образувана Бригада Седем. Съвсем малко хора знаеха за нея. Дори този бивш сенатор не бе посветен изцяло.

Разположението на звездите беше благоприятно за Ласитър.

— Какво възнамерявате сега? — попита Дейвидсън. — Имате ли вече определен план?

— Първо ще се свържа отново с Ла Пистолера — отговори той. — Със сигурност тя може да ми даде някои указания. Вероятно момчето отдавна е под нейна закрила. Ще открия всичко това.

— Ако ми доведете момчето, ще получите сто хиляди долара — наблегна сенаторът.

Ласитър се канеше да попита за предплата, но в последния миг се отказа. Беше му ясно, че и най-малката грешка може да му струва живота.

— Ще тръгна тази нощ, сенаторе. Щом открия нещо, ще ви го съобщя.

Дейвидсън измъкна от джоба пачка доларови банкноти. Бяха най-малко две хиляди долара. Ласитър взе парите и ги прибра.

— Няма да ви разочаровам — каза той. — Няма да съжалявате, че ми се доверихте.

Бившият сенатор се усмихна сдържано.

— Доведете Ла Пистолера в Тексас, Ласитър. Тя е негодница. Най-лошото женище, което човек може да си представи. Всъщност още ли не сте забелязали това? И вас ли омагьоса тази вещица като другите мъже, с които е била?

— Възможно е — измърмори Ласитър уклончиво. — Но сега знам как стоят нещата. Можете напълно да разчитате на мен. Ще направя всичко, което е по силите ми.

След тези думи той кимна още веднъж за поздрав и напусна голямата, великолепно обзаведена стая.

Преди да оседлае коня си, влезе още веднъж в къщата на Катя Мосак.

Тя го погледна, изпълнена със страст.

— Съжалявам, Ласитър. Аз...

— Не се извинявай! — прекъсна я рязко. — Няма смисъл да се извиняваш, Катя. В края на краищата и двамата сме замесени от едно

тесто. Не бива да се упрекваме един друг. Всеки човек има правото да търси своя шанс. И всеки го прави по свой начин.

— Какво възнамеряваш сега, Ласитър? Ще предадеш ли Ла Пистолера? Наистина ли са такива намеренията ти?

— Сключих споразумение със сенатора — отговори ѝ небрежно. — Обещах му да потърся момчето. Марти Малигън. При това мога да спечеля куп пари. А парите са нещо, което винаги ме е блазнело.

— Желая ти много щастие.

Изведнъж се озова много близо до него.

Беше облечена само с доста тънка рокля, под която се открояваха очертанията на тялото ѝ.

Устните ѝ трепереха.

— Ако успееш, какво ще стане после?

Той се усмихна леко.

— Ако успея с какво? Какво имаш предвид?

— С момчето. Сенаторът ще ти даде много пари. Не можем ли тогава двамата да...

Катя не довърши. Беше се засрамила.

— Първо изчакай! — каза ѝ нежно. — Никой не може да гледа в бъдещето. Всички трябва да изчакаме.

После излезе от къщата, яхна коня си и препусна на юг. Трябваше да предвиди, че по дирите му щяха да тръгнат преследвачи...

5.

Беше полунощ. Изминал бе едва миля, когато пред него изведнъж се появи фигурата на ездач.

Мъжът от Бригада Седем светкавично посегна към револвера си. Човекът насреща обузда коня си и вдигна ръце.

— Само не се плашете, Ласитър — извика той приглушено. — Чаках ви. Искате ли да чуете паролата?

— Давай! — отвърна мъжът от Бригада Седем.

— Сигурно — каза отсреща ездачът в тъмнината.

— Окей! — отдъхна си Ласитър и мушна револвера обратно в кобура.

Фигурата в нощта беше свързката с Бригада Седем. Мъжът спря коня си точно пред Ласитър.

— Имам важни новини за вас. Трябва да тръгнете за Мексико, да намерите Ла Пистолера и да я доведете обратно в Тексас. Някои хора са заинтересувани от това.

Ласитър кимна леко.

— Окей — каза той. — Ще направя каквото мога.

— Успех! — пожела непознатият и препусна нататък. След малко тропотът на копитата заглъхна в нощта.

Мъжът от Бригада Седем продължи обаче да язди в същата посока, в която бе тръгнал. Мислите му се въртяха в кръг. Не знаеше точно какво да прави. Имаше да изпълнява задача, свързана с Марти Малигън. Но сега изведнъж му наредиха да доведе жената, наречена Ла Пистолера.

Много му се искаше да се запознае с нея. Със сигурност бе необикновена жена. Имаше само една възможност да се добере до Ла Пистолера — чрез Марти Малигън.

Потънал в мисли, продължи да язди. От ума му не излизаше непознатият, който бе изникнал изведнъж в нощта. Той беше един от многото мъже за свързка на Бригада Седем, защото назова уговорената парола. И този човек му възложи задачата да намери Ла Пистолера.

Ласитър се питаше какво всъщност става тук. Имаше нещо гнило в цялата история.

Петимата нарочени бандити в разрушената ферма. После Ла Пистолера — тайнствената жена, за която постоянно се говореше. Това беше почти единственото, което Ласитър знаеше за нея, с изключение на факта, че се казваше Сарита Малигън, но я наричаха Сарита Гуереро. После този уж почтен бивш сенатор, който му бе разказал доста невероятна история и бе пуснал в действие всички сили, за да се добере до момчето, което, както твърдеше той, бе негов син.

Защо търсеше Марти? Нещо трябваше да се крие зад всичко това. Даже вероятно твърде много. Според Ласитър ставаше въпрос за доста пари. Той смяташе сенатора за алчен негодник, който нямаше да се спре пред никакви средства, за да направи големия удар на своя живот.

От време на време спираше и се заслушваше в нощта, но нищо не се случваше. Наоколо беше спокойно. Когато най-сетне се зазори и видя пред себе си разрушената ферма, Ласитър не откри следи от преследвачи.

Тоя път всичко бе съвсем различно в сравнение с първия, когато се беше промъкнал до запустялата къща. Тази сутрин го посрещнаха петимата мексиканци и момчето.

— Какво ново? — извика му Педро Ортиц. — Обесили ли са Ла Пистолера?

Ласитър скочи от коня.

— Освободена е — каза той.

Разбойниците се втренчиха невярващо в него.

— Как е станало това? — попита Педро Ортиц. — Изобщо не разбирам.

Очите на малкия Марти се напълниха със сълзи на радост.

— Благодаря, Ласитър! — извика момчето. — Благодаря ти за всичко. Само че как го направи?

Мъжът от Бригада Седем се усмихна леко.

— Въобще нищо не съм направил — каза той. — Нещата се наредиха като от само себе си. Ла Пистолера е освободена от непознати мъже. Току-що получих от сенатор Дейвидсън задачата да я намеря.

— Ти сам? — извика Педро Ортиц. — И през ум да не ти минава, че ще те пусна съвсем сам срещу ония негодници. Въобще не може да става и дума за това, мистър Ласитър.

Едрият мъж отново се усмихна и попита:

— Срещу кои негодници, Педро?

Мислеше си за разказа на бившия сенатор за Ла Пистолера. Според него тази жена бе мерзавка, истинска вещица, която с бандата си тероризира пограничната област. Не можеше да излезе от главата му и фактът, че петимата мексиканци имаха за задача да държат момчето скрито, докато бъде изпълнена смъртната присъда на Ла Пистолера.

Наистина изглеждаше, че бившият сенатор Линкълн Дейвидсън иска само доброто за момчето и че стои изцяло на страната на закона. Неопровержимо доказателство за това бе, че Ласитър беше получил официална задача от Бригада Седем да хване Ла Пистолера и да я върне в Тексас. Всичко беше добре обмислено и нещата отговаряха едно на друго. И въпреки това имаше някои неща, които смуцаваха Ласитър.

Какви бяха те? Имаха ли връзка с момчето?

— Не знаеш кои негодници имам предвид? — проникна гласът на Педро Ортиц в съзнанието му. — Искам да кажа, бандата на Ла Пистолера. Предстои ти тежка борба. Ще те убият, ако нямаш приятели, които да ти помогнат.

Ласитър поклати глава и погледна замислено момчето. Лицето на Марти излъчваше необикновено упорство.

— Не искам да се връщам при Дейвидсън! — извика то пронизително. — Мразя този негодник! Защо иска да убие майка ми? Той е дявол! Не бива да му вярваш! Какво смяташ да правиш? Наистина ли искаш да примамим мама в капана?

— Всеки човек в даден момент е изправен пред необходимостта да вземе определено решение, Марти. Понякога това решение е много трудно.

Петимата мексиканци гледаха недоверчиво. Ласитър можеше да се постави в положението им. Със сигурност не бяха светци, иначе не биха се оставили да ги принудят да вземат момчето под своя „закрила“. Но не бяха и изпечени бандити, иначе щяха да се отнасят към Марти по друг начин.

Ако човек погледнеше безпристрастно на нещата, всички се намираха в затруднено положение.

Петимата мексиканци бяха отвлекли момчето, защото бяха заставени. Могъщият Сардо Фалконе ги държеше в ръцете си. Ако не се бяха подчинили безусловно на нарежданията му, щеше да ги изгони от обременените им с дългове имоти. Така те заедно със семействата си щяха да се озоват изправени пред нищото.

Ласитър знаеше твърде малко, за да може в този случай да различи доброто от злото. Трябваше първо да се запознае с Ла Пистолера, която му бяха представили като изключително коварна жена.

А не можеше ли на нещата да се погледнат и от друг ъгъл? Все пак Ласитър беше натрупал опит в това отношение. Понякога даже много горчив опит. Затова се бе научил да не прави прибързана оценка за никого.

Изглежда петимата мексиканци също си бяха направили собствени заключения. Със сигурност оживено бяха обсъждали положението и бяха преценили шансовете си. Ласитър разбра също, че страхът от всесилния плантатор бе определил хода на мислите им.

Когато човек вижда, че съществуването му е в опасност, тогава от него винаги могат да се очакват най-необикновените постъпки. Когато става въпрос за собствения му живот, човек е в състояние да стане много лесно предател и да се откаже бързо от предишните си принципи.

Такъв беше случаят сега с петимата мексиканци.

Те стояха пред Ласитър и всеки държеше в ръка оръжие — карабина „Спенсър“ от времето на Гражданската война. Мъжът от Бригада Седем усещаше решителността и готовността на тези хора, които вътрешно се бяха настроили против него. Почти сигурно беше, че гледаха сега на Ласитър като на враг.

Педро Ортиц попита:

— Какво възнамеряваш, Ласитър?

— Искам да намеря Ла Пистолера, Педро.

— И после?

— Ще говоря с нея.

— Това ще бъде равносилно на твоята смърт.

— Ще му мисля по-късно.

Ласитър усещаше, че нещо става. Изглежда петимата мексиканци бяха взели твърдо решение в негово отсъствие, защото изведнъж насочиха оръжията си към него.

Момчето стоеше помежду им.

— Няма да отидеш при тази жена — каза Педро Ортиц. — Смятаме това за най-лошо решение.

Мъжът от Бригада Седем се усмихна. Въпреки че съзнаваше сериозността на ситуацията, направи доста безгрижна физиономия.

— Защо да е лошо решението? — попита той.

— Имаме свой план — отвърна Педро Ортиц. — Стигнахме до заключението, че ти не си съвсем честен с нас. На първо място става въпрос за нашата собствена съдба. Не искаме заради някоя грешка, допуснатата от теб, да загубим живота си. Вече ти обясних положението. Оттатък в Мексико се намира един всесилен човек, който само с една дума може да ни докара до просешка тояга: Сардо Фалконе е господар на живота и смъртта ни. Той ни е заемал пари и ще ни даде полиците едва когато изпълним нарежданията му.

— Какви са нарежданията му, Педро?

— Трябва да предадем момчето на сенатора, щом се уреди случаят с Ла Пистолера.

— Но той не е още уреден. Казах ви, че тя е избягала.

Джако взе думата:

— Няма смисъл да говорим още, Педро! — извика той. — Всичко трябва да стане така, както сме се споразумели. Ще заведем момчето при сенатора и задачата ни ще бъде изпълнена. Това е единственият ни шанс.

Ласитър не се замисли повече. Бе принуден да вземе нещата в свои ръце. Направи го с типичната за него светкавична решителност — нападна и петимата. Първата му жертва бе Педро Ортиц. С юмрук в брадичката запрати дебелия мъж назад. Ударът беше много силен, така че мексиканецът се преметна във въздуха и се блъсна в партньорите си. В обзелата ги паника някои от тях дръпнаха спусъците, но нито един от изстрелите им не причини никаква щета.

Викове изпълниха въздуха. Мексиканците мятаха юмруци във всички посоки, залитаха и си пречеха взаимно.

За няколко секунди Ласитър им показва на какво е способен. Сякаш тигър бе връхлетял върху стадо овце.

— Елате насам и ще ви дам да се разберете, приятели! — извика той. — Мисля, че този път не сте избрали подходящия човек.

Петимата определено не бяха слабаци, но нямаха опит. Не бяха и достатъчно бързи.

За няколко минути наоколо настана невероятен безпорядък. Ласитър трябваше да нанесе няколко силни удара, но и получи няколко драскотини. Постоянно крещеше диво, за да сплаши противниците си и сам да си вдъхне кураж.

Прилагаше хватки, които, освен него, владееха много малко мъже. Неведнъж изпрати във въздуха един след друг нападателите си. Беше научил този вид борба преди няколко години от един китаец във Фриско, но едва в тайния лагер за тренировки на Бригада Седем бе успял да усъвършенства знанията и способностите си.

На мексиканците вероятно им се струваше, че са попаднали в страшна вихрушка.

Накрая те лежаха проснати на земята. Всички бяха стреляли, но никой не беше улучен. На тях това сигурно им се видя като някакво чудо.

Ласитър продължаваше да стои изправен. Естествено, и той чувстваше навсякъде болки от ударите, но стискаше зъби и не го показваше.

— Вземете конете си и препуснете към къщи — каза Ласитър. — Аз по-късно ще се погрижа за Сардо Фалконе. Не трябва да се страхувате за семействата си. Давам ви думата си.

Стенейки, първи се изправи седнал Педро Ортиц. Лицето му бе белязано от няколко удара с юмрук.

— Какво възнамеряваш? — изпъшка той.

— Ще тръгна за Мексико — отговори Ласитър. — Никой от вас не бива да ме възпира. Ако все пак някой се опита, ще му се случи нещо много неприятно. Момчето ще взема със себе си.

— Да не би да си дяволът в човешки образ?

— Възможно е, Педро.

— Наистина ли искаш да дадеш момчето на тази мизерница?

— Сам ще реша — отвърна грубо Ласитър. — Сега аз съм наред да вземам решение. Ще направя само това, което смятам за правилно.

Наистина, за него нямаше друг избор. Беше принуден да продължи пътя напред. Трябваше да има предвид, че петимата

мексиканци нямаше да издържат тежкото бреме, което се бе стоварило върху им. Това бе напълно разбираемо. Тези мъже наистина не бяха светци, но не бяха и изпечени бандити, готови да устояват до последен дъх начинанието, което веднъж бяха започнали.

Партньорите на Педро Ортиц също седнаха. И в техните очи проблясваше страхът.

Ласитър държеше револвера си в ръка. Сега би могъл да застреля всички и те го знаеха.

— Яхвайте конете си и препускайте към къщи! — повтори той. — Върнете си при семействата си и изчакайте!

Педро Ортиц се надигна, залитайки. Изглеждаше доста пострадал. По главата и лицето му някои места започваха да се подуват и да посиняват. Приятелите му не се различаваха от него. Стенейки, те също се надигнаха с мъка.

Марти Малигън стоеше малко встрани. Беше вперил очи в Ласитър. Явно изпитваше смесени чувства.

— Какво възнамеряваш да правиш с момчето? — попита Педро Ортиц. — И какво да разкажем на Сардо Фалконе, когато се върнем?

— Той ще ни изгони от земята ни — проплака кльошавият Джако. — Всички ще сме загубени, заедно със семействата си, Ласитър! Това ли искаш да постигнеш?

Ласитър го гледеше втренчено в очите. Заплашителен поглед, под който Джако несъзнателно потръпна.

— Да ви няма! — каза рязко. — И ако сте разумни и изпълните указанията ми, ще видя какво мога да направя за вас. Обещавам ви. Сега изчезвайте! Разкажете на великия Фалконе, че сте попаднали в капана на друга, по-голяма сила. В края на краищата, това отговаря на самата истина. Кажете му също, че момчето ще бъде върнато отново на жената, която хората наричат Ла Пистолера.

С бърз страничен поглед той забеляза как очите на Марти Малигън светнаха.

— Наистина ли ще ме заведете обратно при мама, Ласитър? — извика то.

В гласа му все още се долавяше съмнение, но мъжът от Бригада Седем напълно го разбираше. След всичко, което Марти бе изживял в последно време, имаше основание да бъде недоверчив.

Ласитър кимна сериозно.

— Ще те заведа при майка ти, момчето ми. Можеш да разчиташ на мен. Каквото веднъж съм започнал, винаги го довеждам до края му. Кълна ти се така, както че се казвам Ласитър.

Отново се обърна към мексиканците и за миг си помисли дали да им даде малко пари. Може би двете хиляди долара, които бе получил като предплата от сенатора?

Решително измъкна от вътрешния джоб на светлото си кожено яке пачката долари и я хвърли на Педро Ортиц. Мексиканецът беше толкова изненадан, че пачката се плъзна между ръцете му и падна на земята. Големият брой банкноти се разпръснаха в безпорядък. Петимата впериха невярващ поглед в тях.

— Вземете ги! — каза Ласитър. — Това е възнаграждението, че сте се отнасяли почтено с момчето. Допускам, че с тези пари ще се справите с първите трудности. На всеки се падат по четиристотин долара. Вероятно дори ще можете да платите дълговете си на Сардо Фалконе.

Педро Ортиц се наведе колебливо и сграбчи парите.

— Небето те изпрати, Ласитър! — изпъшка той благодарен.

Ласитър сви рамене и се усмихна.

— А може би адът. Кой знае! А сега препускайте към къщи, приятели! И не забравяйте, че е опасно, когато човек се захване с нещо, което не е по силите му. В тези случаи най-често си изпаща. Изчезвайте! Имате половин час да оседлаете конете и да съберете нещата си. След това не искам да виждам повече никого от вас. И не искам да слушам повече никакви въпроси. Бързо, приятели...

След половин час Ласитър и Марти Малигън бяха сами. Мексиканците бяха напуснали фермата.

Ласитър седна на отрязания ствол, който някога бе служил за сечене на дърва, както можеше да се познае от многото резки от ударите на брадвата.

Беше доста уморен. Бе минала цяла вечност, откакто не бе спал истински. Мислеше си, че му предстои още път, изпълнен с трудности. Може би дори път към смъртта.

Момчето дойде откъм кладенеца и му подаде глинена стомна.

— Сигурно си жаден, Ласитър — каза Марти. — Донесох ти вода. Изглеждаш уморен.

Ласитър прие с благодарност глинения съд и го доближи до устните си. Междувременно жегата се бе усилила, въпреки че бе едва към осем часа сутринта. Хладната кладенчова вода го освежи.

— Благодаря, амиго — продума тихо.

Момчето го наблюдаваше внимателно.

— Какво възнамеряваш да правиш, Ласитър?

Марти всъщност вече не бе момче. Бе израснал в един свят със сурови закони и трудностите се бяха отпечатали по лицето му, като му придаваха вид на по-зрял и мъдър човек.

— Искам да се срещна с майка ти, Марти — отговори Ласитър. — Ще ме заведеш ли при нея?

Момъкът стана неспокоен.

— Какво искаш от мама?

— Да поговоря с нея.

Марти присви очи.

— Само да говориш ли?

— Не ми ли вярваш?

— Мама винаги ме е учила да не се доверявам на никого. Каж ми най-сетне какво си замислил. Какво е имало между теб и Дейвидсън? Преди сам каза, че Дейвидсън ти е наредил да върнеш майка ми обратно в Тексас.

Ласитър бавно поклати глава. Изпаднал бе в деликатно положение. Как да обясни на момчето?

— Да, така е — отговори. — Сенаторът ми възложи да заведа в Тексас майка ти, Ла Пистолера.

— И ти ще го направиш?

Ласитър се замисли. Бе получил поръчение от Бригада Седем. Явно правителството беше силно заинтересувано да залови отново тази жена. Но защо ли?

— Какво ти е, амиго? — настойчиво запита момчето. — Каж ми истината.

Ласитър изведнъж се почувства безкрайно уморен. Какво решение да вземе?

Намираше се между два фронта. Не бе в състояние да отличи добрите от лошите. Измъчено потри очи.

— Истината ли, Марти? И аз самият не я знам. Може би ще успееш да ми помогнеш! Разкажи ми всичко, каквото знаеш! Едва тогава ще реша какво да правя.

Погледнаха се в очите. Мъжът от Бригада Седем откри в сериозните очи на момъка дълбоко отчаяние.

— Майка ми не е престъпник! — възрази яростно. — Но мъжът, който се представя за мой баща, е бандит.

— И кой е той?

Момчето стисна юмруци.

— Наистина ли не знаеш? Не знаеш ли цялата история, а?

Ласитър се усмихна.

— Откъде да я науча?

— Не те ли посвети сенаторът?

Мъжът поклати уморено глава и се прозя.

— Аз съм от хората, които изпълняват опасни поръчения. От това живея. Разбираш ли?

— Шериф ли си, Ласитър?

— Не, не, Марти.

— А какво? Наемник ли?

— Да, може и така да се каже.

Момчето се замисли за миг.

— Ако те заведе при мама, какво ще направиш?

— Казах ти вече. Искам да говоря с нея. Не идвам като враг, момче.

Той отново си спомни за поръчението на Бригада Седем. То бе в името на закона. И досега винаги бе изпълнявал задачите, които му бяха поставяли.

Но сега му беше жал за момчето. Дожаля му и за жената, която трябваше да отведе на бесилото, а не бе сто процента сигурен, че тя е престъпник.

— Щеше да ми разказваш историята си, Марти. Кой е баща ти?

По лицето на младежа се изписа явно огорчение. Той стисна още по-здраво юмруци.

— Баща ми отдавна е мъртъв. Може би си чувал по-рано името му. Казва се Карлос Гуереро. Беше един от доверениците на Бенито Хуарес и имаше чин генерал. Когато Бенито умрял и на власт дошъл Порфирио Диас, Карлос Гуереро трябвало да избяга от Мексико.

Решил, че в Тексас е на сигурно място. Там се запознал със сенатора Линкълн Б. Дейвидсън. Малко по-късно баща ми бил убит. Неизвестен убиец го застрелял из засада. А сенаторът обградил с грижи и внимание майка ми, която по това време очаквала дете.

Спря за миг. Описанието на събитията доста го беше разстроило.
— Детето си ти, Марти. Прав ли съм?

Момчето кимна отривисто, изпълнено с упорство.

— Да — изсъска то. — Мама знаела от няколко седмици, че е бременна, и затова се зарадвала, че така бързо е намерила отново мъж, който да ѝ бъде опора. И когато дошло времето, Линкълн Б. Дейвидсън се представил за мой баща. Но не само това. Постепенно майка ми разбрала, че се е омъжила за истински мошеник. За престъпник, за човек, който не зачита нищо. Пред хората добре се държеше с мама, но в действителност бе груб към нея и я биеше често. Веднъж в яростта си разкри, че е наел човек да убие Карлос Гуереро, истинския ми баща. Това се случи преди повече от година. Мама избяга от него, върна се в Мексико и се закле да изтрие от лицето на земята спомена за Линкълн Б. Дейвидсън.

Момчето отново замълча. Изглеждаше изтощено. Очите му се навлажниха.

Ласитър го съжали. Марти явно бе преживял доста неща в живота си.

Изруга наум.

Тази проклета задача!

Дали всичко, което му разказа Марти, отговаря на истината? Все пак историята му прозвуча достоверно.

А не беше ли възможно бившият сенатор да е порядъчен човек, а Ла Пистолера ловко да е оплела мрежи от лъжи, които да оправдаят всичко, сторено от нея.

И защо другите преследваха така ожесточено момчето? Сигурно имаше причина.

— Защо се наричаш Малигън? — попита спокойно Ласитър.

— Това е моминското име на майка ми — отвърна момчето. — Но тя прие отново името Гуереро, защото смята, че е задължена към покойния ми баща. По закон трябва всъщност все още да се казва Дейвидсън.

Ласитър кимна.

— Но защo ти си Малигън, Марти? Защо не се наричаш Марти Гуерерo, по името на баща си?

— Не се ли досещаш? — попита със сериозен глас момчетo. — Мама иска да имам по-добро бъдеще от нейното. Името Гуерерo ще ми бъде само в тежест.

— Да, разбирам — каза Ласитър и замълча, като прехвърляше наум още веднъж подробностите, които бе чул.

Значи Ла Пистолера е била съпруга на бившия сенатор, който ѝ залага клопка, като изпраща мексикански наемник да отвлече момчетo в Тексас. Ла Пистолера обаче рискува всичко за своя син — и веднага попада в капана на врага, след което я осъждат на смърт. Бившият сенатор прави всичко възможно да се добере до момчетo и да го вземе под свое покровителство.

Когато стигна до този извод, Ласитър се сепна. Тук имаше нещо гнило.

Какъв интерес можеше да има сенаторът от това да вземе момчетo?

Ако историята на Марти Малигън беше вярна, то тогава сенаторът бе истински дявол — жесток тиранин, за когото нямаше нищо свято.

И какъв интерес можеше да има тогава от Марти?

А правителството — от Ла Пистолера?

Наистина ли жената бе от такова голямо значение за държавата, че да възложат на Ласитър една толкова опасна мисия, без да му разкрият истинските причини?

Защо, по дяволите, го държат в неведение.

Тази жена трябва да е от изключителна важност за правителството, иначе нямаше да изпратят за нея човек на Бригада Седем. По границата има достатъчно смелчаци, а поначало тази работа биха могли да я свършат и тексаски наемници или някой шериф. Те винаги досега са се справяли с подобни случаи.

Любопитството му порасна още повече.

Гласът на Марти прекъсна мислите му:

— Какво ще правиш сега, Ласитър?

— Искам да ме заведеш в скривалището на майка ти. Ще го направиш ли?

— Ако те заведе, после какво, Ласитър?

— Нищо лошо няма да ѝ се случи.

Момчето се поколеба.

— Заклевах ли се, Ласитър?

Едрият мъж се замисли. Нямахше да му е трудно.

Дори и ако трябваше да захвърли всички добри намерения.

Дори и ако по вътрешно убеждение се наложеше да наруши обета към Бригада Седем.

Не можеше да измени на себе си! Този обет бе много по-стар от всички обещания, които бе давал някога.

— Заклевам се, Марти — продума тихо и усети, че гласът му прозвуча малко дрезгаво.

Може би току-що бе дал лъжливо обещание и сега се почувства неудобно.

— Ще те заведе, Ласитър. Да потегляме!

Ласитър поклати глава.

— Имам нужда от почивка, Марти. Ще тръгнем следобед, когато отmine непоносимата жегата. Ще пазиш ли дотогава? Събуди ме, ако се появят чужди хора.

Момчето кимна сериозно.

— Можеш да разчиташ на мене, приятелю — отговори то.

6.

Зазоряваше се, когато двамата прекосиха Рио Гранде. Конете бяха уморени и Ласитър отдавна бе забелязал, че Марти едва се държи на седлото от изтощение.

В една падина, през която течеше тясна рекичка и която бе обградена на север и на юг с гъсти храсти, най-после спряха.

— Време е да закусим, Марти — каза едрият мъж и скочи от седлото. — После ще починем няколко часа и тогава...

Не можа да се доизкаже. С един скок се озова до коня на Марти, който клюмаше с глава. В последния момент хвана момчето, което тъкмо се свличаше от седлото. Марти не усети как Ласитър го пое и го положи внимателно на меката трева край реката. Спеше дълбоко и непробудно и мъжът го остави на спокойствие.

Ласитър смъкна седлата от конете и загради с камъни място за огън. След това събра сухи съчки и донесе вода от реката в очукания месингов котел.

Бе взел от фермата всичко, каквото мексиканците бяха оставили след прибързаното си заминаване. Имаше чай и половин бутилка текила, сухи царевични питки, шунка и понички, пълнени с боб, които трябваше само за кратко време да се потопят във вода, за да станат годни за ядене.

Момчето спеше дълбоко. Ласитър го поглеждаше от време на време. Явно наистина имаше нужда от тази почивка.

Отново се замисли за Ла Пистолера, докато пиеше първата чаша горещ чай, смесен с порядъчно количество текила. Напитката бе в състояние да върне жизнените сили дори на мъртвец.

Към чая Ласитър си отрязва дебело парче шунка и задъвка от малко поизсъхналите царевични питки.

Слънцето хвърляше вече жарките си лъчи, а храстите правеха сянка на спящия Марти. Наоколо цареше пълна тишина и спокойствие. Но изведнъж се чу конски тропот. Няколко ездача се приближаваха от юг точно към падината. И ако Ласитър не се лъжеше, бяха трима. А

може би двама — от такова разстояние дори и най-опитно око можеше да сгреша.

Той се изправи и взе уинчестъра. Държеше го готов всеки момент светкавично да изправи цевта и да натисне спусъка. В положение като неговото трябваше да бъде готов за всичко.

Изминаха няколко минути, докато ездачите се появиха на ръба на падината. Бяха двама, а зад тях се движеше оседлан кон, на който не се забелязваше никой.

Ласитър се напрегна до крайност.

Имаше нещо гнило в цялата работа.

Приличаше досущ на клопка.

И точно това се оказа.

Зад гърба му прозвуча суров глас.

— Остави оръжието, гринго! — мъжът говореше на мексикански. — Нямаш никакви шансове.

Ездачите на хълма бавно извадиха оръжието от кобурите и го насочиха към Ласитър. Бяха мексиканци с широкополи сомбрерос и богати сребърни украси по седлата и ремъците на револверите.

Отпусна уинчестъра, както му беше заповядал човекът зад него. В момента нямаше друга възможност. Погледна към Марти. Момчето продължаваше да спи непробудно. Умората и изтощението си казваха думата. В месинговия котел на огъня димеше чайт.

— Предлагам да се разберем мирно — каза Ласитър, за да спечели време. — Заповядайте да изпием заедно по чаша чай. Пригответил съм нещо специално. Наистина ще ви хареса.

Но мексиканците не приеха предложението.

— Ще опитаме специалния ти чай, след като свършим с теб — отвърна единият горе от хълма. — Имаш ли още някакво желание?

Ласитър се опитваше да запази самообладание.

— Да, искам да знам какво ще правите с момчето.

— Ще го отведем там, където му е мястото — отговори същият мъж, който бе задал въпроса.

— И къде му е мястото? — попита Ласитър. — Предполагам, че ще го отведете при майка му, нали?

Двамата мексиканци пред него се изсмяха подигравателно. Зад гърба му обаче остана тихо.

— При майка му ли? — извика развеселен пак същият. — Нямаме такова намерение. Работим за Фалконе, а той ни е поръчал да върнем момчето на баща му в Сан Антонио. Това и ще направим.

Ласитър се усмихна.

— И аз имам същата задача, приятели.

— Знаем по-добре от теб, гринго. Играеш двойна игра. Казаха ни го петимата негодници, при които беше момчето. Педро Ортиц и другите глупаци, които се оставиха да ги надхитриш.

— Какво направихте с тях? Убихте ли ги?

Мексиканецът махна пренебрежително с ръка.

— Досега никога не сме стреляли по страхливци.

— Интересно — забеляза Ласитър.

— Кое е интересно, гринго?

— Вие самите не сте ли страхливци? Бъдете честни, приятели. Можехте да ме застреляте като заек, без да имам и най-малък шанс. Защо не дойдохте и тримата пред мен? Тогава борбата щеше да е донякъде честна.

Мъжът, който говореше досега, погледна към този зад гърба на Ласитър.

— Застреляй го, Себастиан!

Мъжът от Бригада Седем чу изщракване на оръжие и веднага след това — смразяващ кикот. Тримата мерзавци не се шегуваха.

— Един момент! — извика Ласитър и вдигна ръце. Това беше знак, че няма абсолютно никакви враждебни намерения и напълно се предава. — Имам един последен въпрос, омбре. Не искам да напусна този свят, без да съм си отговорил на него.

— Какво искаш да знаеш, гринго?

— Защо сте толкова заспали? — извика Ласитър. — Това исках да науча!

И още по средата на тези последни думи се извъртя и отскочи настрани. Извади револвера, мушнат отпред в колана на панталона, и още един от разкопчания кобур.

От всички страни се разнесе отсеченото ехо на изстрелите. Ласитър стреляше в две посоки. Стискаше в ръцете си най-новите револвери „Ремингтън“, калибър 38, и не спря, преди да е изпразнил двата пълнителя.

Остри викове огласиха окъпаната в слънчева светлина падина.

Ласитър беше стрелял напосоки, без да се цели. Искаше да продаде живота си възможно по-скъпо и се учудваше, че е все още на крака.

Мексиканците явно бяха сериозно пострадали. Момчето, което бе припъзляло зад Ласитър, лежеше присвито на една страна и хленчеше ужасено в настъпилата тишина.

Двамата ездаци, повалени от изстрелите, се превиваха на земята с разкривени от болка лица и изобщо не мислеха да стрелят. Ръцете им бяха безсилни вече да държат оръжие. Всичко това мина като на филм пред очите му, след което и на него започна да му се вие свят.

Едва сега разбра, че и той е ранен.

Действителността започна да губи реалните си очертания. Обхвана го слабост. Мъчеше се да се пребори и да се задържи на крака. Със сетни сили се опитваше да не падне. Усещаше остро парене в дясното рамо, а по лявата страна на лицето му се стичаше кръв. Куршумът беше одраскал слепоочието му.

Истинско чудо, че бе още жив.

Това беше последното нещо, което му мина през ума. Не усети как се свлече на колене и прилегна на една страна.

Не помръдваше. Сякаш беше мъртъв. Но и тримата мексиканци не изглеждаха по-добре.

Като че ли в падината се бе възцарило мълчанието на смъртта. В котела димеше чайт, носеше се мирис на текила, на догарящ огън, на барут и кръв.

Момчето стоеше сред този хаос и не знаеше какво да предприеме. Стискаше здраво устни, а сините му очи излъчваха твърдост.

Изведнъж се спусна към Ласитър и обърна бавно и внимателно едрия мъж по гръб.

— Мили боже, не го оставяй да умре! — прошепна Марти. — Толкова много се нуждае от него...

След това доближи ухо до гърдите му, чу все още силните удари на сърцето му и въздъхна. Интуицията му говореше, че Ласитър няма да умре от тази рана.

Мъжът от Бригада Седем дочу почти подсъзнателно тези думи и с усилие се усмихна, след което бавно отвори очи.

— Здравей, Марти. Идваш точно в подходящия момент.

Момчето се приведе ниско над мъжа.

— Много ли е зле, приятелю?

— Мисля, че пак ми се размина — отговори с усилие Ласитър. — И този път ще успеем. Огледай тримата мексиканци, момчето ми. Изглежда са ранени по-тежко от мен. Върви при тях и им вземи оръжието. Побързай, Марти! Не бива да рискуваме повече.

Марти кимна кратко и се затича. Междувременно Ласитър се бе съвзел дотолкова, че можеше да седне. Взе уинчестъра, който се намираще в тревата до него и мушна един патрон в ложата.

— За по-сигурно — промърмори сърдито под носа си, като не изпускаше и за миг от очи Марти, който събираше оръжието на тримата ранени бандити.

Момчето струпа на купчина до Ласитър револверите и пушките и го погледна въпросително.

Той посочи към догарящия огън.

— Донеси ми чаша чай, Марти. Сигурно е още топъл. Ще ми подейства добре.

Момчето изпълни молбата. Дори отпи малка глътка, но веднага се закашля.

— Дяволска напитка, амиго Ласитър!

Ласитър отново се усмихна.

— На всеки това, което му се полага, Марти!

След чая се почувства наистина по-добре. Опипа раната си и веднага разбра, че не е дълбока. Въпреки това имаше опасност. Трябваше да се промие и дезинфекцира. А за последното имаше само едно средство в тази пустош — алкохолът.

— А сега малко да ми помогнеш, Марти — обърна се към момчето с дрезгав глас. — Донеси шишето с текила. После ще ти обясня какво да направиш.

Момчето веднага изтича. Въпреки случилото се, у него не се забелязваше и следа от паника. Дори и докато обработваше раната на Ласитър, се държеше като мъж.

Превърза я и скоро едрият мъж се изправи на крака. Тръгна към водача на бандитите. Трудно му бе да се движи, но не се издаваше.

Гневно изглежда мексиканеца, който се превиваше на земята с разкривено от болка лице и стенеше.

— Свърши се с вас — каза Ласитър. — Как може да бъдете толкова глупави, че да тръгнете по петите ми? Не ви ли предупредиха?

Мъжът разтърси безмълвно глава. Бе прекалено зает със собственото си страдание. Едва ли можеше да разсъждава трезво в този момент. Ласитър го разбираше.

Приближи се към другите двама и видя, че никой от тях не е толкова тежко ранен, че да умре. Когато преживеят първия шок, те взаимно ще си помогнат и ще превържат раните си.

— Предайте на вашия шеф, че скоро ще го посетя — обърна се към тях няколко минути по-късно, преди да поеме с момчето на път. — Много съм любопитен да го видя. По всичко личи, че е интересен човек.

Нямаше защо да се бавят повече. Известно време Марти гледаше замислено пред себе си.

— Нищо не разбирам — обади се най-сетне. Бяха яздили дълго време мълчаливо един до друг на юг по склона. — Познавам Сардо Фалконе. Умът ми не го побира, че точно той има нещо общо с Дейвидсън.

Ласитър наостри уши. Това отново променяше нещата.

— Колко добре познаваш Фалконе, Марти?

— Няколко пъти съм бил с мама в неговата хасиенда. Фалконе е любезен човек и мама като че ли го харесва. Винаги съм си представял татко като него. Наистина не мога да повярвам на всичките тези приказки. Може би излъгаха.

— Запомнил ли си как точно изглежда хасиендата на Фалконе?

Марти поклати отрицателно глава.

— Не мога да си спомня. Там живеят много хора. Мъже и жени. Хасиендата е огромна и човек не може да запомни толкова много неща наведнъж. За всеки случай не и аз.

— Фалконе, изглежда, е много влиятелен човек, а?

— Може да се каже. Той е най-богатият на север в Мексико.

Ласитър помисли, че Марти сигурно не знае това, което му разказаха петимата мъже. Те твърдяха, че работят по поръчение на богатия Фалконе.

Тук някъде кръгът започваше да се затваря.

Ласитър беше много любопитен да говори с жената, която наричаха Ла Пистолера. Същевременно се чувстваше ужасно неприятно при мисълта за задачата, възложена му от Бригада Седем.

Щеше ли наистина да я изпълни докрай?

Щеше ли наистина да се реши да лиши това чудесно момче от майка?

Поклати замислено глава.

Ако съвестта не го гризеше, нямаше да си помръдне пръста за Ла Пистолера.

А ако тя наистина се окажеше изпечен мошеник, както всички досега му я описваха? Ако наистина стоеше начело на банда дръзки и безскрупулни престъпници?

Ами тогава, амиго Ласитър, попита сам себе си, какво ще правиш тогава?

Бе твърде възможно историята, която му разказа Марти, въобще да не е вярна, а да е просто измислица на Ла Пистолера.

Всъщност всичко можеше да се допусне. Но Ласитър съжеляваше момчето, което съдбата бе превърнала в играчка на долни интереси.

Бе станало обед и те отново се спряха да починат край малко поточе в сенките на една секвоя. От сутринта не бяха срещали жива душа. Районът бе беден и безлюден, а местността — сурова и страховита. Тя правеше такива и хората, живеещи тук.

Ласитър си даваше сметка за това, но не всеки имаше желание да прояви и най-малкото разбиране, защото не бе в състояние да погледне на нещата и от друга страна.

Мъртва тишина бе увиснала над планините. Бе горещо като в пещ. Само в сянката на старите дървета жегата бе поносима.

— Любопитен съм да видя майка ти — промърмори Ласитър. —
Още много ли има до скривалището, Марти?

— До довечера сигурно ще стигнем — отговори момчето. —
Стига да не ни спре пак нещо непредвидено.

— Ще видим — избоботи Ласитър, облегна се на един камък и затвори очи. Мислите му напрегнато кръжаха около едно-единствено име.

Ла Пистолера...

7.

Вечерта се озоваха пред огромните насечени скали на Сиера Гуадалупе. Бяха яздили по лъкатушещи пътеки и Ласитър се учудваше колко добре се ориентира момчето сред множеството каньони, повечето от които си приличаха като две капки вода. Нямаше никакви обозначения, които да сочат пътя. Цялата местност представляваше камениста пустиня, сред която новодошлият със сигурност би се изгубил.

Слънцето тъкмо се скри зад назъбения гребен на планината, когато Марти дръпна юздите на кафявия си кон.

— Още една миля — продума изморено — и ще пристигнем в Баранко Диабло, Ласитър, в Дяволската клисура. Така наричаме нашето скривалище. Това е каньон, до който само посветеният би могъл да се добере. Там живеят бандити, Ласитър. Предупреждавам те още веднъж. Добре ли премисли в какво се впускаш?

Ласитър се усмихна.

— Истинският мъж трябва да следва пътя си. Ще го разбереш някога, Марти. Никой не може да избяга от съдбата си.

— Защо рискуваш толкова много, приятелю? — попита момчето. — Не ми е много ясно. Поставяш живота си на карта. Може съвсем скоро да не си вече между живите.

— Сигурно се дължи на любопитството ми — отговори мъжът. — Станало ми е навик да си пъхам носа навсякъде. Доставя ми странно удоволствие, момчето ми.

Марти се бе наметнал с пъстро извезаното си пончо, което правеше издължения юноша по-мъжествен и широкоплещест, отколкото бе в действителност и му придаваше вид на зрял мъж.

Но и думите му говореха, че вече доста опит бе събрал.

— Покрай теб човек поумнява, Ласитър. Но ти трябва да знаеш какво вършиш. Трябва да знаеш, че аз не мога да ти помогна при евентуална опасност за живота ти в Баранко.

— Продължаваме ли? — попита Ласитър. — Казах ти вече, че съм ужасно любопитен човек и нямам търпение да говоря с майка ти.

Той понечи да потегли, но Марти извика:

— Още един въпрос, Ласитър. Забелязах нещо, за което искам обяснение.

— Ще ти отговоря на всички въпроси, Марти.

— Защо всъщност ме освободи, Ласитър? Кой ти нареди да ме търсиш?

Малко остана да се издаде. Това момче притежаваше наистина изключително буден ум.

Какъв отговор можеше да му даде?

— Сенаторът ли? — настояваше момчето.

Ласитър се подсмихна, въпреки че за първи път от дълго време се чувстваше поставен натясно. И реши да поддържа предположението му.

— Позна, Марти.

Момчето обаче изсъска в лицето му:

— Лъжеш, Ласитър! Проклет лъжец! Появи се съвсем ненадейно в изоставената ферма. Пред мъжете твърдеше, че искаш да ме освободиш, защото ти трябват пари, а ти си бил един вид ловец на глави срещу заплащане. Така поне разбрах, Ласитър.

— Може и да е така, Марти.

— Не увъртай, Ласитър. Искам да чуя истината!

— А аз искам да говоря с Ла Пистолера! — каза твърдо мъжът от Бригада Седем. — Да вървим! Ще научиш истината, когато сметна, че е дошъл моментът. Съгласен ли си? Знаеш ли, бих могъл да бъда както шериф, така и наемен ловец на глави. А може и да съм получил определена задача от сенатора. Наистина има много възможности, Марти. Избери си една.

„Бригада Седем! — помисли си Ласитър. — Боже господи, в какво се забърквам!“

Непрекъснато се сблъскваше с трудности, които не бе предвидил. И непрекъснато бе с единия крак в гроба.

Какво ли можеше да се случи там долу, в Баранко Дябло?

Дали щеше да излезе жив някога от там?

— Окей — каза момчето. — Сега знам, че имаш тайна, която никога няма да издадеш. Имам един последен въпрос. Ще ми

отговориш ли поне на него?

— Само ако е възможно, Марти.

— Вече на два пъти видях как се опитаха да те убият, Ласитър. Надвиваш ги, но ги оставяш живи. Защо си толкова внимателен, Ласитър? Долу в каньона след подобни спречквания винаги остават трупове. От едната и от другата страна. Тримата наемни убийци на Сардо Фалконе ще представляват и занапред голяма опасност за теб. Сигурен съм, че са се заклели да те унищожат. И въпреки това ти ги оставяш да живеят. Защо, Ласитър?

Мъжът от Бригада Седем изглежда сериозно момчето.

— Убивал ли си досега човек, Марти? Стрелял ли си изобщо по някое живо същество? Например по заек или антилопа?

Момчето сведе поглед и прошепна:

— Съжалявам, Ласитър. Сега знам какво имаш предвид. Да, прав си. Аз също не бих могъл да стрелям просто така по човек. Да вървим, приятелю. Наистина научих от теб много неща...

Подкара коня си и Ласитър го последва. Напрежението в него растеше с всяка измината стъпка. Какво ли го очакваше в Баранко — каньона, наречен така от мексиканците.

Но каква полза от подобни мисли? Така или иначе вече нямаше връщане назад от пътя, който бе поел. Всъщност се питаше дали сега наистина щеше да изпълни поръчението докрай.

Защото се бе сблъскал с Марти...

В каньона Ласитър забеляза най-напред струпани малки четириъгълни каменни постройки, останали от старо индианско селище. Тези ниски къщурки с форма на кубчета се гущеха под надвиснали скали и скални ниши. При всички случаи всяка една от тях бе залепена до стръмна каменна стена. Представляваха идеално укрепление в случай на нападение.

В каньона продължаваше да бъде тихо, когато Ласитър и момчето пристигнаха.

Бледа лунна светлина заливаше причудливите скални образувания наоколо. Ясно се открояваха черните силуети на двамата конници. С положителност никой скрит съгледвач не би разпознал, че

единият от тях е момче. В широкото пончо Марти приличаше на напълно развит мъж.

Когато двамата почти стигнаха центъра на селището, около тях изведнъж настана оживление. От всички страни заприиждаха безшумно хора. Повечето бяха боси или носеха сандали от лико. Дула на пушки проблясваха на лунната светлина. Цареше заплашително мълчание, когато ги обградиха. Цevi на пушки и револвери бяха насочени към двамата. В една от каменните постройки затрепка светлина.

След това се чува тежки стъпки на хора, обути в ботуши. Подрънкваха сребърни шпори.

Кръгът от все така мълчащите мъже се разкъса. Приблжиха се двама мъже и една жена.

Жената бе доста висока и елегантна. Тялото ѝ бе обгърнато от дълго почти до земята наметало, което я правеше още по-висока. На главата си не носеше нищо. Луната огряваше светлата ѝ коса.

Ласитър веднага позна кой стои пред него. Точно така му я бяха описали: червеникаворуса, висока и елегантна.

Ла Пистолера!

Момчето остана на седлото. Ласитър бе изненадан. Очакваше по-емоционална среща, но жената само хладно и сдържано продума:

— Най-последно си при нас, Марти. Сигурно си много уморен и гладен, момчето ми. Влез вътре! Мануела ще ти приготви нещо за ядене. А после ще се напиш.

Марти слезе от коня. Изглеждаше наистина много уморен и това бе напълно разбираемо.

Вдървено се приближи до майка си и спря близо до нея. Тя бавно разтвори ръце и притисна сина си само за миг. Жестът ѝ изглеждаше колеблив и сякаш насилен. Ласитър предположи, че си налага да запази името си на студена и извънредно сдържана жена и да не показва дори най-малка слабост.

— Радвам се, че отново си при мен, Марти — каза тихо.

Момчето се отдели от нея и посочи Ласитър:

— Това е Ласитър, мамо. Негова е заслугата да съм тук. Рисува много заради мен.

— Знам — отвърна студено тя. — Осведомена съм за всичко — обърна се към мъжа и го изгледа изпитателно. — Слезте от коня,

омбре! Но не очаквайте да бъдете добре дошъл тук!

Ласитър се усмихна снизходително.

— Мога веднага да си тръгна, щом не ви допадам, сеньора. Тук и без това е прекалено скучно. Такъв живот не мога да водя, а и никога не ми е харесвал. Всъщност очаквах малко повече любезност от ваша страна.

По лицето ѝ се изписа твърдост и неприязън.

— Да, знам, че очаквахте, Ласитър. Не бе трудно да се досетя. А сега слизайте от коня, мистър. Оставете тук, в Баранко! И ще си отидете едва когато аз разреша. Разбрахте ли ме добре?

Той се огледа наоколо. Бе заобиколен от въоръжени мъже.

— Да, разбрах ви, Ла Пистолера — въздъхна. — Доколкото виждам, аз съм ваш пленник.

След тези думи небрежно скочи от коня. Смъкна багажа си от седлото и извади уинчестъра от калъфа. Помисли си, че ще му попречат, но нищо подобно не се случи.

— Предполагам, че някой ще се погрижи за конете — погледна въпросително жената.

Тя кимна.

— Всичко ще бъде наред, Ласитър.

— Какво имаш предвид, мамо? — попита момчето. — Не бива да гледаш на него като на враг.

Изражението на лицето ѝ остана леденостудено, но на опитния мъж не можа да убегне усилието, с което се овладя. Суровото ѝ държание определено си имаше своите причини.

— Така ли изглежда, Марти? — попита рязко. — Като към враг ли се отнасям към него?

— Преди малко достатъчно ясно се изрази, мамо. Държиш се така, сякаш е пленник.

— Не е толкова лошо, колкото си мислиш, момчето ми. Ако беше враг, вече щеше да лежи мъртъв на земята. Позволих му дори да си вземе оръжието. А сега върви вкъщи! Ще дойда след малко.

Момчето не помръдваше.

— А Ласитър? Искам да знам какво ще правиш с него, мамо.

Тя протегна заповеднически ръка.

— Върви, Марти! Ще разговаряме по-късно.

Младежът погледна със съжаление към Ласитър и сви рамене.

— Съжалявам, амиго — каза тихо и тръгна.

Мъжът от Бригада Седем внимателно наблюдаваше Ла Пистолера през последните няколко минути: създаваше впечатление на сурова и недостъпна жена. Въпреки това той имаше чувството, че не е точно така.

Каква бе в действителност Ла Пистолера?

Наистина ли беше престъпница, за каквато я представи сенаторът?

Спомни си думите на Марти. Бе я обрисувал като добра жена, а сенаторът — като мошеник. Поне външно той създаваше впечатление на порядъчен човек, докато Сарита Гуереро, Ла Пистолера, се разкриваше пред Ласитър като главатар на банда убийци.

— Наистина ли трябва да се чувствам задължена към вас, Ласитър — подхвана разговора тя. — Нима го очаквате от мен?

Той сви рамене.

— Все пак ви върнах сина, майче. И рискувах не малко.

Погледът ѝ го пронизваше свирепо.

— И защо всъщност се намесихте, омбре? Въобщо какво ви интересува цялата история?

На този въпрос много трудно можеше да се отговори. През целия път си беше блъскал главата да измисли отговор, защото знаеше, че жената ще го попита.

Опита да мине само с част от истината. Знаеше, че ако човек каже веднага това, което е вече известно на противника, той ще му повярва.

А Ласитър предполагаше, че Ла Пистолера отдавна е информизирана за посещенията му при бившия сенатор.

— Натоварен съм от сенатора Линкълн Дейвидсън да търся момчето. Обеща ми високо възнаграждение, ако успея да го намеря и да му го върна невредимо.

— Колко ви предложи? — попита заинтригувана тя.

— Десет хиляди долара, сеньора.

Ла Пистолера се изсмя пронизително. Смехът ѝ прозвуча язвителен и ехиден.

— Този кучи син! — изсъска злобно. — Този подъл и долен мошеник. Знаете ли всъщност за какво става въпрос, Ласитър? Имате ли въобщо представа, какво се разиграва в действителност?

Той поклати отрицателно глава.

— Съжалявам, сеньора. Никога не питам работодателя си за мотивите му. Впрочем много по-добре е при подобни сделки и двете страни да запазят мълчание.

Тя се засмя подигравателно.

— Мисля, че при подобни сделки също не би трябвало да се мами работодателят, мистър — обърна се презрително към него. — Защо върнахте Марти на мен? Може би очаквате по-високо възнаграждение? Защо дойдохте тук?

Отново опасен въпрос, който можеше да се превърне в смъртоносен капан, ако Ласитър не внимаваше.

Мексиканецът отдясно на Ла Пистолера се окашля и отбеляза:

— Обзалагам се, че господинът има нещо съвсем друго наум, сеньора. Типове като него въртят двойни игри. Внимавайте, сеньора! Цялата работа може да се окаже клопка. Ами ако има поръчение да ви убие или да ви върне в Тексас, за да ви окачат на бесилото?

Тя го прекъсна с презрително махване на ръка.

— Остави това на мене, Пако. Ще узная истината — и продължи към Ласитър: — Мисля, че има какво да ми разкажете, омбре. И затова искам да поговорим в моята къща. Вие сте мой гост. Но не си въобразявайте, че ще ме метнете, когато останем насаме. Жив няма да напуснете Баранко. И ще умирате не един, а стотици пъти. Да вървим, Ласитър!

— Но, сеньора! — извика ужасен Пако. — Не бива да рискувате. Нека да предаде поне оръжието си!

Тя изгледа Пако с леден поглед.

— Веднъж вече ти казах да не се месиш в работите ми, Пако. Ако наистина иска да ме убие, ще успее и с голи ръце. Освен това е прекалено умен, за да направи подобен опит.

Тя кимна към Ласитър и го подкани с ръка да я последва.

Мъжът от Бригада Седем се усмихна доволно. Бандитите наоколо го наблюдаваха злобно и той беше сигурен, че в този момент предпочитаха да го направят на решето.

Другият, придружаващ Ла Пистолера, стоеше като вцепенен. Беше висок, изискано облечен. Не изглеждаше като бандит, а по-скоро като богат притежател на хасиенда. Очите му заискряха, когато Ласитър мина покрай него.

Този мъж излъчваше нещо дяволско. Ласитър го долови съвсем ясно. Досега никога не се бе лъгал в преценките си... ако не му изневеряваше паметта.

Закрачи редом с Ла Пистолера в лунната нощ. Никой от двамата не чу ругатнята, която процеди през стиснати зъби елегантно облеченият мъж.

— Върви по дяволите, Ласитър! Тази нощ ще умреш. Кълна се, копеле! Няма да ти позволя да промениш плановете ми — очите на мъжа блестяха злобно. Омразата му към Ласитър, изглежда, бе много силна.

Изисканият господин се обърна към мършавия мъж на име Пако, който в лице приличаше на изгладнял вълк.

— Тази нощ, Пако. Знаеш вече.

Другият се усмихна дяволски.

— Само грингото ли, сеньор Фалконе?

— Не — отсече Фалконе с леден глас. — И двамата! Нещата се промениха.

Мършавият кимна бързо.

— Ще останете доволен, сеньор. Разчитайте на мен!

След тези думи Пако мушна ръка под черното пончо и пръстите му се плъзнаха игриво по дръжките на седемте ножа, скрити под наметалото...

8.

Отвън къщата не изглеждаше толкова голяма. На пръв поглед не се различаваше от колиба, но бе с каменни стени. Обаче, когато влезе вътре, Ласитър онемя от изненада.

Къщата приличаше на палат. Разбра го още от вратата.

Постройката, която отвън можеше да се вземе за колиба, бе нещо като преддверие. В ниското помещение имаше четири отвора с изглед към каньона, а на стената висеше цял арсенал от оръжия. На каменния под лежах две пушки „Гатлинг“, които биха означавали смърт и гибел за всеки, дръзнал да нападне. С такава карабина човек можеше да държи надалеч цял полк, стига да знае как да си служи с нея. Особено пък в такова каменно укрепление с близо метър дебели стени. Всички шансове щяха да бъдат на страната на този, който воюва оттук.

Само един вещ поглед беше достатъчен на Ласитър да разбере, че гатлингите са заредени. Питаше се само как да ги постави възможно най-удобно, ако положението стане напечено.

Жената го стрелна косо и веднага отгатна мислите му. А той забеляза сдържаната ѝ усмивка.

— Прав си, Ласитър — каза тя. — Гатлингите не могат да се вдигнат на височината на прозорците и така да се стреля. Но за всичко е помислено. Приятелят ми Фалконе е посвоему истински гений. Погледни!

Тя се наведе и издърпа една ръчка, която Ласитър досега не беше забелязал. И почти безшумно тежък каменен блок се измести настрана и точно пред двата гатлинга зейна отвор, през който можеше да се държи под прицел голяма част от околността.

— Всичко е пресметнато — продължи Ла Пистолера. — Ако се отвори процеп и пред другото оръдие, тази малка крепост тук е абсолютно непревземаема. Приятелят ми Сардо Фалконе е помислил за всичко.

Още малко и Ласитър щеше да изрече гласно въпроса, който беше на езика му, след като чу името Сардо Фалконе. Овладея се в

последния момент. Знаеше, че трябва да внимава, но първо искаше да е наясно с обстоятелствата.

— Сардо Фалконе? — попита той. — Името ми звучи някак познато. Не притежава ли голяма хасиенда някъде тук?

Тя кимна усмихната.

— Да, на около двадесет мили на север, а и ти го видя вече, Ласитър. Преди малко стоеше до мен. Стройният мъж в елегантни дрехи. Не ти ли направи впечатление? Не изглежда ли страхотно?

Ласитър се опита да остане безразличен.

— Като мъж не бих си позволил оценка, сеньора — промърмори той. — Имам чувството, че сте влюбена в него. Прав ли съм?

— Да, би могло да се каже — досега беше обърната с гръб, но изведнъж се извърна и го стрелна с пламенен поглед. — Зарежи проклетите формалности, Ласитър! Няма нужда тук да се правиш на джентълмен от Бостън или от друго място, където се събира изтънченото общество — господата, които бърчат нос при вида на такива като нас. Наричай ме просто Сарита или пък Пистолера. Както ти харесва.

Тя стоеше близо до него и изведнъж лицето ѝ му се стори не така строго, както по-рано. Сега чертите ѝ изглеждаха по женски меки, а очите ѝ светеха със съвсем различен блясък. За Ласитър той издаваше отчаяние. Тази жена се намираше в голяма беда. Съмненията му се потвърждаваха.

— Къде е Марти? — попита меко той.

Тя посочи с глава към процепа в задната стена на скалната къща. От него до сърцевината на скалата се простираше дълъг проход, който изглеждаше безкраен. Малки газови лампи, закачени с куки по стените на равни разстояния една от друга, го заливаха с матова светлина.

— Всичко това е от едно време — обясни тя. — Тук преди векове са живели индианци. Вградили са в планината много малки къщички. Истинско чудо! Сардо Фалконе ги откри случайно по време на лов. Приспособихме помещенията за живеене. В едно от тях е Марти. Сигурно вече спи. Трябва да ти призная нещо, Ласитър. Ужасно съм ти благодарна, че ми върна Марти.

Очите ѝ се навлажниха. Малко оставаше да заплаче.

Изведнъж Ласитър видя в съвсем нова светлина жената, обругана от всички.

И импулсивно я пое в обятията си. Притисна я силно. Това не бе изблик на страст, а вътрешен порив да подкрепи човек, изпаднал в беда.

Сарита Гуереро, по баща Малигън, наричана още Ла Пистолера, бе напълно отчаяна.

За Ласитър това бе поразяващо откритие.

А той беше тръгнал със задачата да я залови и по поръчение на Бригада Седем да я върне в Тексас, където трябваше да бъде обесена.

Какво ли не му бяха говорили за нея.

Била безскрупулна, жестока, престъпница без съвест, главатар на банда подпалвачи и убийци. Заловена в Тексас и осъдена на смърт.

В последния миг бе успяла да се измъкне. Незнайно как. А сега Ласитър трябваше да я върне в Тексас, за да я качат на бесилото.

Поръчение на Бригада Седем.

Така силно стисна зъби, че скулите го заболяха.

Занимаваше го една-единствена мисъл.

По дяволите Бригада Седем!

Не, никога няма да предаде тази жена! Напротив, ще я защитава до последен дъх! Сарита Гуереро се нуждаеше от помощ и любов.

Той усещаше, че е готов да направи за нея всичко, което е по силите му.

Продължаваше да я държи в обятията си. Чувстваше, че цялото й тяло трепери. Едва се владееше.

В сумрака от вътрешността на коридора изплува силует. Беше Марти. Ласитър го забеляза през рамото на Ла Пистолера.

— Сега и ти се убеди, нали, мамо? — каза момчето. — Знаех си. Виждаш, че е добре настроен към нас.

Ла Пистолера се отдръпна. Скрито избърса очи с опакото на ръката си.

— И аз така мисля, Марти — забеляза с леко пресипнал глас. — А и го чувствам. Човек като него не би могъл да ми е враг, точно обратното.

Ласитър се усмихна.

— Можеш да се гордееш със сина си, Сарита — промълви. — Той е много смел и умен.

Забеляза как тя преглътна и се покашля, за да прозвучи гласът й по-ясно.

— Наследил го е от баща си — и въпреки че се опитваше да се овладее, в думите ѝ се долови вълнение. — От Карлос Гуереро, генерала на бунтовниците. Беше от най-дръзките и верни мъже, живели някога на тази земя.

— Като Ласитър — думите на момчето прозвучаха много тържествено.

Ла Пистолера погледна сериозно едрият мъж.

— Да, Марти — прошепна тя. — Като Ласитър...

И в очите ѝ отново се появи онзи издайнически блясък.

Мислите напиха в главата му. Значи такава беше истинската Ла Пистолера, която хората смятаха за престъпница и чудовище...

Ласитър имаше вече свое собствено мнение. Жената съвсем не беше лоша. Обстоятелствата я бяха принудили да се показва такава.

— Марти — каза той. — Имам една молба. Иди да спиш! Имам да обсъдя още много неща с майка ти.

— Да, приятелю. Тръгвам. Сигурно е по-добре да ви оставя сами.

И изчезна.

— Страхотно момче! Можеш да се гордееш с него, Сарита!

— Откривам в него мъжа си, Ласитър. Можеш ли да ме разбереш? Кажете ми честно.

Той не отговори веднага. Чувстваше се неудобно. Ако кажеше това, което мисли, щеше да прозвучи лицемерно.

— Искам да чуя истината — подкани го тя. — А ти мълчиш. Но ясно разбирам, че в главата ти се въртят различни мисли.

Той се усмихна, но погледът му беше сериозен.

— Спомних си за мъжете отвън. И за това, че преди половин час започнахме разговор, който после ти прекъсна. Ако не ме лъже паметта, искаше да обсъдим всичко подробно.

Тя сведе очи сякаш виновно.

— Не зная как да започна — прошепна. — Съвсем съм объркана.

— Марти вече ми разказа това-онова — каза твърдо той. — Защо сенаторът така упорито иска момчето? Преди малко ти ми намекна, че изобщо нямам представа за какво става въпрос. Готова ли си да ми обясниш?

Тя кимна и тихо продума:

— Нека влезем навътре в скалата, където е моята стая. Там ще ти разкажа всичко. Тук някой може да подслушва.

Тръгна безшумно напред и Ласитър я последва. Мигащата светлина от множеството газени лампи проблясваше като кристал.

Тунелът беше прокопан около петдесет ярда навътре в планината и недалеч една от друга се виждаха вратите на отделните помещения.

В дъното на подземния коридор Ла Пистолера отвори тежка, обкована с желязо врата.

Озоваха се в голяма, разкошно обзаведена стая, потопена в матова светлина. Ласитър несъзнателно си спомни за подобен салон в Сан Франциско. Тежки килими покриваха гладкия скален под, по стените висяха картини, меки мебели приканваха човек да поседне или дори да полегне на тях. С една дума, атмосферата тук издаваше приятен уют. А жената го гледеше усмихната от страни.

— Не го очакваше, нали? — промълви тя. — Това е домът на една изгнаница. Главната квартира на жената, наричана Ла Пистолера — пристъпи към един шкаф и го отвори. — Какво да ти предложи? Може би един бърбън? Или чаша вино? Може и бира. Или нещо друго. Чувствай се като мой гост. Ако си гладен, само кажи. Самата аз с удоволствие бих изпила едно уиски.

— Аз също.

Ла Пистолера напълни две чаши, постави ги върху кръгла мраморна масичка и се отпусна в едното от креслата до нея. После направи подканящ жест и Ласитър седна отсреща.

Изобщо не се чувстваше изморен. Напротив, беше любопитен какво още го очаква тази нощ.

Вдигнаха чаши и пиха наздравица.

Ласитър се замисли за Сардо Фалконе, изискания земевладелец, когото преди около половин час бе видял до Ла Пистолера. Човъркаше го да разбере нещо повече за него, но тя го изпревари:

— Кой си всъщност ти, Ласитър? — изгледа го изпитателно. — От самото начало ли беше във връзка с Дейвидсън?

— Естествено — излъга той. — Съмняваш ли се?

— Прекалено внезапно се появи, Ласитър. Това ме смущава.

Мъжът отпи от уискито.

— Какво от това, Сарита? Хора като мен често попадат в подобни ситуации. В крайна сметка, все от нещо трябва да се живее.

— Не ти вярвам, Ласитър. Това, което ми разказа за Дейвидсън, е лъжа.

— Защо мислиш така?

— Предполагам, че си човек на закона — впи поглед в него, сякаш за да проникне до най-дълбоките кътчета на душата му.

Какво трябваше да отговори?

Какво изобщо знаеше тази жена? Разполагаше ли с някаква тайна информация?

— Сама достигнах до извода. Нарездах късче до късче, докато мозайката се нареди. Трябва ли да ти я описвам, Ласитър? Или няма нужда?

Той изпразни на един дъх чашата и се облегна в тежкото кресло.

— Не е нужно. И мисля, че е най-добре отсега нататък да играем с открити карти.

Жената се усмихна облекчено и каза:

— Предлагам ти една игра: на въпроси и отговори. И всеки ще даде дума да е искрен. Съгласен ли си? Или имаш друго предложение?

Мъжът протегна ръка и тя я пое.

— Значи — истината!

Ласитър кимна сериозен.

— Нищо друго, освен истината. Започвай, Сарита!

— Дейвидсън ли ти заръча да търсиш сина ми?

— Да — отвърна той, защото това отговаряше на действителността, ако се има предвид времето от първата среща с бившия сенатор.

— Сега ти си наред — каза Ла Пистолера.

— Интересна игра — отбеляза Ласитър. — Наистина много интересна. А ето и моят въпрос: какви са отношенията ти със Сардо Фалконе? Любовник ли ти е? Имате ли интимна връзка?

Тя трепна.

— Що за въпрос, Ласитър?

Той посегна към бутилката и напълни чашата си.

— Споразумяхме се, Сарита: никакви увъртания. Чакам отговора ти.

— С него сме приятели. Това стига ли ти? Сега аз ли съм наред?

Ласитър кимна.

— Такива са правилата на играта, Сарита.

— Поръчал ли ти е нещо друго Дейвидсън? Защо дойде в каньона?

— Трябваше да те върна в Тексас, лейди.

— Все още ли имаш подобни намерения? Ще направиш ли опит да изпълниш задачата?

— Това вече е втори въпрос. Нарушаваш правилата на играта.

— Ако отговориш, и ти ще имаш право на два въпроса. Съгласен ли си?

Той кимна отривисто.

— Съгласен съм, Сарита. Вече не мисля да те връщам в Тексас. В мига, в който те видях, промених намеренията си.

Тя се усмихна доволна. Дългата, червеникаворуса коса блестеше на светлината, която се процеждаше през копринения абажур на лампата.

— Харесваш ми все повече, Ласитър.

Тя също му харесваше, но той беше решил да се държи твърдо в подобни ситуации. Човек никога не знае докъде води прекаленото обвързване.

— Готова ли си да работим заедно?

Ла Пистолера кимна сериозно.

— Имам ти доверие, Ласитър. А сега вторият въпрос, който ти се полага.

Не беше нужно да мисли дълго.

— Наистина ли ти си господарката тук, в каньона, или в Баранко, както го наричат мексиканците? Или има още някой, по-главен от теб?

Тя несъзнателно трепна.

— Откъде ти хрумна, Ласитър?

— Така си мисля, Сарита. Знаеш ли всъщност кой отвлече Марти?

Играта беше свършила, без някой от тях да забележи. Разговорът бе станал отново непосредствен.

— Някакви бандити! — изсъска тя. — Би трябвало да знаеш по-добре от мен. В края на краищата ти освободи Марти. Що за типове бяха, Ласитър?

— Неколцина мексикански селяни, шепа изгладнели бедняци, които са били принудени да постъпят като бандити. Не ми създадоха особени трудности. С готовност ми разказаха всичко. Някой си Сардо

Фалконе им платил да отвлекат Марти. Трябвало в определено време да го отведат в Сан Антонио. Във всеки случай заповедта била да чакат, докато получат по-точни указания от Сардо Фалконе. Това са фактите, Сарита. Сега можеш ли да добиеш донякъде ясна представа за нещата?

Тя притвори очи. По лицето ѝ се изписа разочарование.

— Сигурен ли си, Ласитър? — каза почти безгласно. — Наистина ли вярваш, че Сардо Фалконе е в комбина с Дейвидсън? — закри очите си с ръце, потрепери и изхлипа: — Мили боже, съществува ли изобщо човек, на когото да мога да разчитам?

Ласитър все повече и повече прозираше истината. Сарита Гуереро беше попаднала между два воденични камъка — между Дейвидсън и Сардо Фалконе.

Нямаше какво повече да си изяснява. Ла Пистолера, както наричаха красивата жена, в никакъв случай не беше чудовището, за което я смятаха. В действителност беше само един отчаян човек, борещ се за правата си.

Но за какво се водеше борбата всъщност?

Ласитър си спомни как преди малко Сарита го беше попитала дали знае какъв е залогът. Изчака, докато жената се успокои. После стана и пристъпи зад креслото ѝ. Нежно положи ръце на раменете ѝ.

— Имам чувството, че незаслужено страдаш, Сарита. Но можем да се опълчим срещу несправедливостта. На този свят злото винаги ще се противопоставя на доброто. Не може да се избегне. Сега ще ми разкажеш ли какво става всъщност?

В усмивката ѝ се долавяше болка.

— Реално погледнато, нищо не става — отвърна тихо тя. — Всички тези негодници бълнуват за съкровището, което Карлос уж бил скрил, след като се наложило да избяга от Мексико. И си въобразяват, че зная нещо за това съкровище. Но дълбоко се лъжат. Кълна ти се, Ласитър. Карлос никога не ми е разказвал за подобно богатство. Подозренията им са напълно безпочвени.

Ласитър се замисли. Още веднъж прехвърли наум всички събития.

Началото беше отвличането на Марти. И това, което разбра междуременно, красноречиво говореше, че инициаторът беше Сардо Фалконе. И Фалконе сигурно беше сключил някакво споразумение с

бившият сенатор Линкълн Дейвидсън. Единственото нещо, за което е възможно да са се споразумели, бе да си поделят плячката.

Но каква плячка?

Ла Пистолера не знаеше нищо за подобно съкровище и Ласитър ѝ вярваше. Едва ли човек в нейното състояние е способен да лъже. Значи тук се криеше още нещо.

Какво, по дяволите, можеше да е то?

— Сигурно има и други обстоятелства — прекъсна мислите си Ласитър. — Но защо всичките тези негоджии така упорито преследват Марти? Наистина ли не можеш да си обясниш, Сарита?

Тя уморено поклати глава.

— Често съм разсъждавала по въпроса — каза горчиво. — Преди малко в Баранко те питах дали си наясно с положението. Но и ти сам нямаш обяснение. Зная едно, Ласитър. Ключът на загадката е Марти. Той е, така да се каже, козът в цялата игра, в този пъклен покер. Всъщност това е всичко, което съм разбрала досега. Напълно съм объркана, Ласитър. Имам чувството, че само ти можеш да ми помогнеш.

Ласитър повдигна рамене и тихо каза:

— Не съм сигурен, че ще успея, Сарита. Не е ли по-добре първо да изчакаме?

Тя изви глава и впери поглед в него. По лицето ѝ се плъзна щастлива усмивка.

— Радвам се, че дойде, Ласитър — в думите ѝ се долавяше нотка на нежност. — Вижда се, че никога не мислиш първо за себе си. Ти си различен, Ласитър. Като Карлос Гуереро си. Казах ти вече.

Изправи се. Обви ръце около шията му и долепи пълните си устни до неговите. Ласитър усети нарастващо напрежение. Но същевременно не забравяше, че е в бърлогата на звяра. Затова не се изненада, когато изведнъж долови шум, който идваше отвън, от тунела.

Отпусна ръка и докосна дръжката на тежкия „Ремингтън“.

— Внимавай, Сарита — прошепна в ухото ѝ. — Нещо не е наред. Трябва...

Не се доизказа.

Събитията се развиха светкавично.

Вратата се отвори с трясък и на прага се появи тъмен силует в пончо.

— Вървете по дяволите! — избоботи хрипкав глас. Миг след това два ножа проблеснаха в полуздрача. Ласитър веднага разбра, че са запратени от вещата ръка на майстор.

Още докато летяха във въздуха, тъмната фигура вече посягаше под пончото.

Ласитър действаше инстинктивно. Блъсна жената встрани, измъкна револвера от кобура и стреля. Нападателят се присви при първия изстрел и се олюля. Наистина бе успял да извади следващите два ножа изпод наметалото си, но вече нямаше сила да запрати смъртоносното оръжие по целта.

Куршумът се беше оказал по-бърз и мъжът от Бригада Седем веднага забеляза, че с натрапника е свършено. Не можеше да му се помогне вече.

Дочу тихо стенание. Сарита Гуереро лежеше на килима с разкривено от болка лице. Върху тъмносинята ѝ наметка бе избила кръв.

Ласитър приклепна до нея. Ножът стърчеше от лявото ѝ рамо и той трескаво се зае за работа. Не беше сигурен дали ще успее да спаси Ла Пистолера, но щеше да опита всичко, което е по силите му.

9.

Сарита лежеше върху широкия, застлан с тъмночервено кадифе диван и лицето ѝ беше бледо като на мъртвец. Беше притворила очи и едва дишаше.

До нея седеше Марти и прокарваше нежно ръка по лицето и косите ѝ. По бузите му се стичаха сълзи. Момчето беше съвсем отчаяно, но се съдържаше, доколкото може.

Сарита беше загубила много кръв и имаше вид на човек, който няма да доживее следващия изгрев.

Ласитър беше промил раната с уиски и здраво бе превързал рамото. Сега седеше в края на дивана и непрекъснато мереше пулса ѝ.

Половин дузина мъже бяха наобиколили леглото ѝ. Най-отпред бе изисканият Сардо Фалконе. Бяха се втурнали в стаята веднага след изстрела. Пред отворената врата все още лежеше мъртвият майстор на камата Пако, досегашният помощник и придружител на Фалконе. Никой не му обръщаше внимание. Всички напрегнато гледаха към Ла Пистолера.

Ласитър мрачно изгледа земевладелеца.

— Вие ли му наредихте, Фалконе?

Сардо Фалконе хвана украсената със сребро дръжка на мексиканския си револвер.

— Би трябвало да ви застрелям, гринго. Върнете веднага думите си назад, за да няма тази нощ още един мъртвец.

— Пако беше ваш помощник, Фалконе — наблегна Ласитър. — Човек като него никога не би предприел нещо без изрична заповед.

Докато говореше, съвсем ненадейно измъкна своя „Ремингтън“ и го насочи към Фалконе, който пребледня и не смееше да помръдне.

— Може би го е направил от ревност — продума дрезгаво. — Не мога да си представя друга причина за безумната му постъпка.

— Въртите дяволски игрички, Фалконе! — избоботи ядно Ласитър. — Жалко само, че не мога да приведа доказателства. Впрочем Пако имаше пъклени намерения не само към мен, но и към

жената. Трябваше да ни разчисти от пътя, за да можете най-после да получите момчето. Такъв беше планът ви, нали? Защо всъщност ви интересува синът на Сарита? Защо той е толкова важен за вас и за сенатора Дейвидсън?

— Това не те засяга, гринго — изсъска злобно мексиканецът.

— Един ден ще разбере — отговори спокойно Ласитър. — Можеш да си сигурен, омбре!

Ръкавицата беше хвърлена, фронтите окончателно се оформиха.

Ласитър бързо обходи с поглед лицата на другите мъже, които явно бяха изпълнени с противоречиви чувства. Навярно част от бандитите щяха да застанат на страната на Ласитър, ако се стигнеше до борба. Защото покушението над жена дори и в очите на такива закоравели бандити беше престъпление, което се наказва със смърт.

Фалконе се изсмя подигравателно.

— Няма да напуснеш жив Баранко. Тук ще ти е гробът, Ласитър!

Ласитър с удоволствие би свършил веднага с този мошеник, но това би означавало убийство, а то противоречеше на принципите му. Не бе способен на нещо подобно.

— Ще ти направя предложение, Фалконе — каза той възможно най-спокойно. — На едно мнение сме, че единият от нас трябва да умре. Но за това има друго време и друго място. Трябва да се съобразя със Сарита. Виждаш колко е зле. Ти наистина си изпечен мошеник, но предполагам, че въпреки това си запазил поне малко чувство за чест, за да отложим борбата, докато разберем какво ще стане със Сарита.

— Добро предложение — извика бързо един от бандитите, докато Фалконе все още се бавеше с отговора. — Всички трябва да се съобразим с Ла Пистолера.

Чуха се одобрителни гласове.

Най-после Фалконе кимна и каза:

— Добре, Ласитър, да почакаме до утре! Ще те чакам отвън, пред колибата, да ми съобщиш. Навярно дотогава тя ще е мъртва.

Изрече го с леден глас и презрително изкривените му устни издаваха, че никак не му е жал за жената. Напротив, беше убеден, че Сардо Фалконе даже желае смъртта ѝ.

Земевладелецът се извърна и напусна стаята. Другите колебливо го последваха. Един от тях за миг се спря до Ласитър и прошепна:

— Няма да я оставя в беда, ако остане жива. И други мислят като мен. Но ако умре...

Замълча, повдигна рамене и тръгна.

Ласитър знаеше какво има предвид. Все още не беше изгубил надежда. Сети се за двата гатлинга, които стояха готови за стрелба в преддверието. Може би скоро щяха да влязат в действие.

Жената изстена и се раздвижи. Опита да се изправи, но Ласитър нежно я притисна към леглото.

— Какво е положението й? — попита Марти. — Кажи ми истината, приятелю? Ще умре ли?

— Мисля, че не — отговори тихо мъжът, въпреки че не беше много убеден в думите си. Напротив, беше на мнение, че раната е твърде сериозна. Премери пулса й — бе се нормализирал.

Тя не дишаше вече хрипкаво и задъхано. Устните й се раздвижиха, чу се тих шепот.

— Не съм престъпница! Осъдена съм несправедливо! Никога не съм участвала в акциите на бандата. Аз...

Думите й заглъхнаха в неясно бълнуване.

Ласитър отпусна ръката й и се изправи. Обърна се към момчето:

— Седни до нея, Марти. Ако отново опита да се изправи, я задръж! Трябва да лежи неподвижно, за да заздравее по-бързо раната й. Грижи се за нея, докато ме няма.

— Ти къде отиваш? Какво смяташ да правиш?

— Първо, ще залостя вратата отвън, за да не ни изненадат неканени гости.

Излезе тихо и внимателно се огледа. Изглеждаше чисто. В коридора цареше мъртва тишина. Отиде в каменното преддверие, където постави напречно на вратата тежката греда, предназначена точно за тази цел. От двете страни до входа, в скалната стена, бяха закрепени дебели железни халки. Изруга наум, че още в началото не бе взел предпазни мерки, но в присъствието на Ла Пистолера се бе почувствал напълно сигурен.

Сега беше наясно. Действителният бос на долината беше Сардо Фалконе, хасиендаторът престъпник. А Сарита се беше доверила точно на този мошеник. Затова той така лесно беше успял да отвлече момчето.

През един от малките отвори внимателно огледа местността, обляна в лунна светлина. Мъжете се бяха пръснали на групички и разпалено разговаряха помежду си. Забелязваха се и жени.

Ласитър се подсмихна доволно. Без съмнение, не малко от бандитите бяха на страната на ранената Сарита, на която гледаха като на богиня. В крайна сметка, Фалконе бе наложил този идеален образ. Външно погледнато, тя бе господарката на Баранко Дябло, но зад гърба ѝ винаги тихомълком бе работил Фалконе.

Той беше шефът единствено по време на лов за плячка. Сега Ласитър ясно го прозря. След всяко нападение, Фалконе умело е насочвал следите към Ла Пистолера, така че всичко е било за нейна сметка.

Утрото приближаваше. В коридора се появи Мануела, пълната мексиканка, прислужница на Сарита.

— Сеньората току-що се събуди — съобщи възбудено тя. — Ще ѝ сваря чай и една хубава супа. Трябва да хапне нещо, за да се възстанови.

Ласитър въздъхна облекчено и след малко беше вече при ранената, която го посрещна с лека усмивка.

— Как се чувстваш, Сарита? — попита загрижено той. — Много ли те боли?

Тя се опита да не се издава.

— Добре. Мисля, че ще оживея.

— Напълно съм уверен — вдъхна ѝ кураж Ласитър. — Убеден съм, че ще си имаме още куп неприятности.

— В какъв смисъл?

— Фалконе. Зад всички злини стои този кучи син. Иска да ни види мъртви и двамата. Все се питам какъв е интересът му по отношение на Марти. Трябва да има някаква връзка, но ние дори не подозираме каква е.

Жената леко поклати глава.

— Наистина не зная, Ласитър. Повярвай ми! Чувствам се... — направи кратка пауза и след миг решително продължи: — като в омагьосан кръг. Ужасно е.

Ласитър бегло погледна момчето. Марти седеше на края на дивана и в очите му отново плуваше влага. Сигурно не му беше лесно

да се владее. Беше още твърде млад. На неговата възраст човек трудно можеше да понесе случилото се.

Изведнъж го осени светкавична мисъл. Сигурен бе, че е намерил решението.

Но преди да пристъпи към действие, постави въпроса, който му се струваше особено важен.

— Кой всъщност те освободи от затвора в Сан Антонио? Хората на Фалконе ли? Знаеш ли нещо по-конкретно?

Сарита леко поклати глава. Виждаше се, че доста страда.

— Не мога да си спомня подробности — прошепна тя. — Изведнъж в килията ми се появи няколко мъже. Всичко се разви светкавично. Бях много възбудена. Заведоха ме в една талига и тръгнахме на юг... Чакай, сетих се нещо, което сигурно ще е важно за теб, Ласитър. Единият от хората бе доста представителен мъж, необикновено висок и слаб и носеше цилиндър. Изглеждаше странно весел и се държеше с мен като истински джентълмен.

Ласитър се досети. Нямахше съмнение кой е бил учтивият господин с цилиндър и черни дрехи.

Единствено Блек Арчибалд Калаган. Мъжът, наричан от приятелите си Арчи Цилиндъра.

А това означаваше, че и при освобождаването на Ла Пистолера бе намесена Бригада Седем.

Но защо действаша по този начин?

Защо не му казаха предварително? Тогава сигурно щеше да му е по-лесно да надуши следите.

— Какво има, Ласитър? — тихо попита Сарита. — За какво се замисли изведнъж? Изглеждаш като поразен от гръм. Защо си така ядосан?

Ласитър с усилие се усмихна.

— Мисля си как ще се измъкнем оттук. В капан сме. Ако иска, Сардо Фалконе може да ни остави да умрем от глад.

Ла Пистолера притвори очи. Имаше много измъчен вид и той повече не я заговори. Нужно ѝ бе спокойствие и Ласитър знаеше, че само чудо би я спасило след тази рана. Скоро щеше да се зазори, а с изгрева на слънцето Сардо Фалконе щеше да се появи пред каменната къща, за да разбере дали Ла Пистолера е мъртва.

Тя отново заспа. Изтощението я беше надвило. Ласитър се обърна към Марти:

— Приятелю, ще се наложи скоро да покажеш храбростта си. Положението ни е трагично. Ще се стигне до тежка битка.

Момчето преглътна.

— Бях сигурен — гласът му потрепери едва забележимо. Той наистина умееше да се владее.

— Ще трябва да рискуваме — продължи настойчиво Ласитър. — Ще се наложи да поставим всичко на карта, ако искаме да излезем някога живи от Баранко Дябло.

Марти кимна уморено. Преживелиците бяха оставили следи по лицето му.

— Имаш ли план, Ласитър? — попита тихо. — Виждаше се, че едва държи очите си отворени.

— Да — кимна мъжът. — При това доста смел. Но първо трябва да изчакаме.

Момчето беше толкова уморено, че не можеше вече да мисли. Щеше да заспи всеки момент. В последния миг преди то да се свлече от изтощение, Ласитър се спусна към него и го прихвана. Положи го на една от тапицираните кушетки.

Марти Малигън спеше дълбок и здрав сън. Ласитър тихо излезе. Върна се в каменното преддверие, което представляваше един вид бункер за укрепилите се тук.

През малките отвори на стените се процеждаха първите слънчеви лъчи.

Вън стоеше Сардо Фалконе. На дневна светлина изглеждаше още по-мрачен и страховит, отколкото през нощта. Ласитър хвана уинчестъра и го провря в малкия отвор на зида.

— Сега бих могъл да те застрелям, Фалконе.

Главатарят на бандитите се изсмя остро.

— Няма да е по правилата, омбре. Как е Сарита? Жива ли е още?

— Жива е, Фалконе.

— Ще се вдигне ли на крака?

— Не зная.

Очевидно бандитите се бяха разделили на два лагера: едните стояха вдясно, другите — вляво. Дясната група бе по-многобройна и някой от нея се провикна:

— Защо не сложим край, шефе? Защо се оставяме грингото да ни води за носа?

От другата страна се чу глас.

— Затваряй си устата, Хуан! Да те вземат дяволите, копеле такова! Как можа да предадеш жена като Ла Пистолера? Не ѝ ли се закле във вярност като всички останали?

— Спокойно, приятели — прогърмя гласът на Фалконе. — Тук аз съм шефът и възнамерявам да преговарям с Ласитър. Не се бъркайте! Това засяга само нас двамата.

— Добре казано, Фалконе — промърмори Ласитър. — Умееш дяволски да се измъкваш.

Сардо Фалконе погледна отново към отвора, от който стърчеше цевта на уинчестъра.

— Предай се, Ласитър! Нямах никакви шансове! Междувременно момчетата ми разказаха за теб. Бил си дявол, на който човек въобще не можел да се довери. Но аз съм на друго мнение. Мисля, че си честен мъж, с когото може да се водят преговори. Нека вляза. Искам да говорим на четири очи. Съгласен ли си?

— Дадено — отвърна решително Ласитър, като се питаше какво пак е замислил мексиканецът.

— Мога ли да вляза, Ласитър? Ще ме пуснеш ли? Ще свалиш ли гредата, с която си залостил вратата?

Мъжът от Бригада Седем се изсмя подигравателно.

— Нямам подобни намерения. Ела близо до прозореца! Ще успеем да се разберем достатъчно тихо.

Сардо Фалконе направи кисела физиономия.

— Добре, идвам.

Той застана пред прозореца, който всъщност представляваше бойница за стрелба. Погледите им се срещнаха. Бяха достатъчно близо един до друг. И двамата бяха поставили всичко на карта.

— Чувал съм много за теб, Ласитър — започна Сардо Фалконе. — Някои от момчетата ме предупредиха, че не си склонен към споразумения. Не си имал това предвид, като влезе с Марти в Баранко Диабло. Очаквал си твърде много, ако не се лъжа. Или ще кажеш, че си дошъл само от добро сърце — изсмя се сдържано и впери поглед в четириъгълния отвор, зад който се намираше Ласитър.

— Не те разбирам — каза сухо той. — Какво искаш от мен, Фалконе? Бъди по-точен!

— Става въпрос за голяма сделка — отвърна Сардо Фалконе и снижи гласа си дотолкова, че едва се разбираше. — Мога да те направя богат човек, Ласитър. Трябва само да работиш с мен.

— Звучи интересно. Продължавай, Фалконе. Любопитен съм какво ще ми предложиш. Обясни по-подробно! — видя как другият сбърчи чело. Този негодник в черни дрехи бе от хората, на които най-малко можеше да се разчита.

— Касае се за много милиони, но сега не мога да ти кажа повече.

— Тогава в най-общи линии — настоя Ласитър.

— Добре — съгласи се Фалконе след кратък размисъл. — Съпругът на Ла Пистолера е оставил приказно съкровище. Намира се в Тексаската национална банка в Хюстън. Историята излезе наяве преди около половин година. Стигна се дори до сблъсък между мексиканските и американските власти. Мисля, че на това се вика война на документи. Спечели човекът, който отдавна бе мъртъв. Карлос Гуереро, бившият мъж на Сарита, тогава генерал на Бенито Хуарес, успя да отнесе част от богатството си в Тексас. Повери златото и среброто на държавната банка и сега се установи, че Сарита Гуереро е законната наследница. А когато тя няма да е вече жива, наследството ще принадлежи на момчето.

— Мисля, че Марти е син на сенатора.

Сардо Фалконе се смути за миг.

— Разбира се, че той е сина на сенатора — побърза да продължи. — Но сенаторът е и законен съпруг на Сарита Гуереро. Следователно настойник на момчето. Схващаш ли какво имам предвид?

— Не съм глупак — отвърна Ласитър. — Значи сенаторът ще може да разполага с богатството след смъртта на Ла Пистолера.

— Точно така. Имам чувството, че най-после разбра мисълта ми. Ако ми сътрудничиш, ще получиш солидно парче от баницата.

— А ако не се съглася, Фалконе?

— Тогава ще умреш. Заедно с Ла Пистолера. За вас няма спасение.

— А Марти? Какво ще стане с него?

— Ще го вземем под наша закрила. И се обзалагам, че много скоро сенаторът и аз ще се възползваме от наследството му. Само

няколко умели хода и всичко ще се уреди.

Ласитър бе обхванат от дива ярост. Този кучи син навън му бе толкова омразен, че му идеше начаса да го застреля.

— Разкарай се! — извика ядно. — Изчезвай, Фалконе! Сделката, която ми предлагаш, не е по мой вкус. Обирай си крушите!

Сардо Фалконе плю злобно и изкриви устни.

— Сега си подписа смъртната присъда. Направи грешка, фатална грешка. Скоро ще съжаляваш.

След тези думи се обърна и се отдалечи.

Пръстът на Ласитър го засърбя да натисне спусъка на уинчестъра, но се овладя.

Не искаше да се превърща в убиец. Бе готов да направи всичко за делото, но никога не би застрелял някого в гръб.

Не беше в негов стил и никога нямаше да бъде.

Сардо Фалконе се приближи към групичката мъже вляво и им каза нещо.

В следващия миг се чуха първите изстрели. Само за няколко секунди каньонът се превърна в истински ад. Бандитите стреляха един срещу друг. Негодниците на страната на Фалконе откриха огън по каменната постройка, където се намираше Ласитър.

Настана страхотна бъркотия. Мъжът от Бригада Седем дръпна една от ръчките, както му беше показала Ла Пистолера. Намести гатлингите и ги пусна в действие. Разнесе се мощна пукотевица.

Когато заглъхнаха последните изстрели и отново се възцари тишина, картината в Баранко Дябло бе потресваща. Навред лежаха трупове, ранени се превиваха, носеха се отчаяни стенания в ранния час на деня.

Ласитър бе затворил процепа за стрелба и гледаше навън през прозореца. Струваше му се, че бандитите най-после се бяха вразумили. Отсреща, при ридовете, неколцина мъже оседлаха коне и препуснаха. Част от тях дори останаха да се погрижат за ранените.

Доколкото успяваше да забележи, Сардо Фалконе бе останал напълно невредим. Петнадесетина мъже бяха наобиколили главатаря на бандитите и възбудено разговаряха. По жестовете им личеше, че говорят един през друг. Успокоиха се едва когато Сардо Фалконе си каза тежката дума. Ласитър не чуваше думите им. Можеше само да предполага за какво се отнасят.

Останалите верни на Ла Пистолера бяха разбити и се оттегляха. Прибираха ранените. За мъртвите нямаше какво повече да направят. Надяваха се, че все някой ще се погрижи за тях. Личеше нетърпението, с което бързаха да напуснат този каньон на ужаса.

Не виждаха вече никакви шансове за себе си или за Ласитър. Прекалено много бяха привържениците на Фалконе.

Ласитър смътно предполагаше какво го очаква. Чувстваше се като мишка в капан. Щеше да се защитава още известно време, докато мунициите и хранителните запаси се изчерпат.

— Чуваш ли ме, Ласитър? — извика Фалконе.

— Крещиш достатъчно високо, подлецо!

— Да преговаряме ли отново мирно, без да се налага да викаме? Готов ли си?

— Можеш да се приближиш, Фалконе, но сам!

Сардо Фалконе веднага тръгна. И както преди половин час, застана плътно пред малкото прозорче, зад което бе заел позиция Ласитър.

— Не разбираш ли, че загуби, Ласитър? Нима се надяваш още на някакъв шанс?

— Ще се боря до последен дъх. И се кълна, че ще ви натрия носовете.

— Но накрая ще те довършим, Ласитър!

Мъжът от Бригада Седем се засмя подигравателно.

— Възможно е, Фалконе. И какво ще спечелиш? Ще се окажете пред празни ясли. Ти и проклетият ти приятел Дейвидсън. Всичките ви усилия ще отидат по дяволите.

Още докато говореше, на Ласитър му мина през ум, че не си струва да се прави на герой. Бандитите, които бяха на страната на Ла Пистолера, бяха заминали. Разбрали бяха, че борбата е безсмислена. И Сардо Фалконе притежаваше значително надмощие.

По лицето на негодника се виждаше, че и той трескаво търси решение.

— Нека да сключим примирие — каза той. — Пълно безумие е да се избиваме взаимно.

— Абсолютно си прав — отвърна Ласитър. — Имаш ли предложение, Фалконе? Може би все пак ще успеем да се споразумеем?

Шефът на бандата се усмихна лукаво.

— Зависи как е Сарита.

Ласитър отговори почти инстинктивно:

— Мъртва е. Вече не представлява опасност за теб. Бъди спокоен!

Престъпникът се ухили триумфиращо.

— Така значи — промърмори доволно той. — Това решава всичко. Сега ми трябва единствено момчето.

Ласитър веднага схвана. Случи се точно това, към което се бе стремил през цялото време.

Оставаше само Марти да се включи в играта. Дали момчето щеше да разбере, че замисленият план представляваше единствената възможност да разгромят бандитите?

— Имаш го, Фалконе — каза Ласитър. — А аз какво ще получа в замяна.

— Ще напусна с хората си Баранко. Но на изхода на клисурата още три дена опитни стрелци ще стоят на пост. Три дена, Ласитър. Толкова ще трябва да издържиш. Сега прати момчето навън! Не искам да губя повече време!

Ласитър се изсмя подигравателно:

— Сигурен ли си, че ще се доберете до парите, Фалконе? Прекалено много си въобразяваш.

Бандитът пренебрежително махна с ръка във въздуха.

— Това си е само моя грижа.

— Не се ли страхуваш, че ще ви последвам?

— От какво да се страхувам? След като ми предадеш момчето, всички козове ще са в мои ръце.

— А кой ще ми гарантира, че някога ще напусна жив този каньон? — попита Ласитър.

— Имаш думата ми! Честната ми дума. Доведи момчето, хайде!

— Нямах проблеми — вътрешно беше спокоен, защото кроеше свои планове. Беше решил да бие Фалконе със собственото му оръжие. И, естествено, бе наясно, че отсега нататък трябва да внимава повече отвсякога.

Мина през тунела към вътрешността на подземната крепост.

Ла Пистолера и Марти го погледнаха въпросително.

— Сега от вас се иска много твърдост — каза Ласитър. — Има един-единствен изход да се измъкнем невредими от този ад. Ще бъдем загубени, ако не се съгласите.

После им разкри плана си. Забеляза блясъка в очите на Марти. Момчето веднага застана на негова страна. А Ла Пистолера кимна примирено и продума със слаб глас:

— Разчитам на теб, Ласитър. Дано небето е благосклонно към нас.

Марти се приведе над майка си и я целуна.

— Ще се видим отново, мамо — твърдо изрече той. — Сигурен съм напълно, защото на Ласитър може да се разчита. Довиждане, мамо! До скоро!...

После последва мъжа от Бригада Седем.

Ласитър само за миг отмести гредата от вратата и Марти се шмугна навън.

Сардо Фалконе го прегърна и му заговори тихо нещо, което Ласитър не можеше да чуе. След малко бандитът и момчето се отдалечиха.

Мъжът на закона ги проследи с поглед. В него се бореха противоречиви чувства.

Дано не е сгрешил!

Върна се при Ла Пистолера. Тя лежеше със затворени очи. Личеше си, че прави усилия да се държи твърдо, но ѝ се удаваше изключително трудно. Раменете ѝ потреперваха, преглъщаше често.

— Сарита, не бива да се страхуваш. Убеден съм, че всичко ще бъде наред. Не бива да плачеш, Сарита.

Той приседна на ръба на дивана и леко погали червеникаворусите ѝ коси.

— Вярвам ти, Ласитър — промълви. — И въпреки това се страхувам. Възможно е тези негодници да го убият.

Ласитър поклати усмихнато глава и каза:

— Нито косъм няма да падне от главата му, Сарита. Повярвай ми!

Жената го погледна колебливо.

— Защо си толкова сигурен, приятелю?

Той си спомни за Арчи Цилиндъра и за мъжете от Бригада Седем. Беше любопитен да узнае какви са истинските мотиви за

цялата акция.

— Фалконе ще тръгне с Марти към Сан Антонио — обясни Ласитър. — Мисля, че и ние скоро ще ги последваме. Струва ми се, че след ден-два вече ще можеш да яздиш.

Очите ѝ се разтвориха ужасени.

— Сан Антонио! — извика тя със страх. — Там ме чака бесило, Ласитър!

Той махна небрежно с ръка.

— Ще се учудиш, когато разбереш какво те очаква, Сарита. Кълна ти се, че не ще е бесило — после се наведе към нея и я целуна. Почувства как по устните ѝ трепна усмивка на облекчение...

10.

Ласитър остана при Ла Пистолера още пет дена в Баранко Диабло и последният бе един от най-красивите в целия му живот.

Постоянно си мислеше за случилото се, докато яздеха един до друг на север.

Беше преживял чудесни мигове. Никога нямаше да забрави колко много му бе дала Сарита Гуереро, когато силите ѝ се възстановиха напълно.

Прекосяха Рио Гранде по сравнително по-равни пътеки по обед, когато беше най-горещо. Като стигнаха другата страна на планината, Ласитър въздъхна облекчено:

— Най-послед!

Бяха успели. Сега оставаше само да разберат какво ги очаква в Сан Антонио.

— Можем ли наистина да се осмелим да отидем точно там? — попита Сарита. — Не е ли лудост? Навсякъде са разлепени обяви за издирването ти. А аз съм вече осъдена на смърт. Страхувам се, Ласитър. Ужасно се страхувам.

— Докато си с мен, няма от какво да се боиш — успокои я той. — И косъм няма да падне от главата ти.

Тя го погледна недоверчиво отстрани.

— Защо си толкова сигурен?

Той повдигна рамене.

— Такова чувство имам. Някои хора усещат нещата. Аз съм от тях.

— Криеш нещо, Ласитър!

— Какво имаш предвид, Сарита? — учуди се той.

Очите ѝ блестяха.

— Прекалено си сигурен, Ласитър! Няма ли най-послед да ми кажеш истината? Да не би случайно да си човек на закона?

Ласитър се засмя развеселено:

— И ако съм?

Тя удари с юмрук по месинговата украса на мексиканското седло.

— Тогава значи си негодник, Ласитър, което за мен означава, че това пътуване ще ме заведе точно под бесилката. И без това въжето вече беше приготвено за мен, когато неочаквано ме освободиха по толкова мистериозен начин. Все още не мога да си го обясня. А ти имаш ли някакво обяснение, Ласитър? Така ненадейно да влязат в килията ми напълно непознати мъже и да ме отведат с кола чак през границата за Мексико. А след това да ми дадат кон и да ми пожелаят добър път. Разбираш ли нещо, Ласитър?

Мъжът повдигна рамене.

— Един ден може би ще стане ясно. Трябва да имаш повече търпение, Сарита.

Тя закима усърдно.

— Ще се опитам, Ласитър.

Той потъна в мълчание и се замисли за Блек Арчи Калаган. Бе любопитен какво се таи зад цялата история, но бе сигурен, че ще разбере, когато стигнат Сан Антонио.

— Непрекъснато мисля за Марти — продума тя. — Неизвестността просто ме побърква, Ласитър. Какво ли му крои Фалконе?

— Ще научим истината, като пристигнем — успокои я той. — Сигурен съм, че там ще се реши всичко. Да се обзаложим ли, Ла Пистолера?

Тя поклати глава.

— Не с теб, амиго. Ти си от хората, с които човек никога не трябва да се хваща на бас. Прекалено е опасно.

Ласитър плъзна поглед по снагата ѝ и си спомни колко добре изглежда без тези джинси и карираната риза и...

Намираще за доста възбуждащи високите ботуши от кожа на антилопа и дръзко накривената тексаска шапка. Но другото трябваше да си го избие от ума.

Сарита забеляза погледа му и се засмя:

— Досещам се за какво си мислиш, Ласитър — извика и подкара кафявата кобила плътно до черния жребец на Ласитър.

Той също се усмихна.

— Предполагам и двамата мислим за едно и също нещо. Освен това съм на мнение, че и ние, и конете можем да си позволим една по-

дълга почивка.

— Яздиш скопен кон — подметна шеговито.

— Това едва ли има нещо общо с мен. Или остана с лоши впечатления от мен, Ла Пистолера?

Тя изведнъж стана сериозна.

— Точно обратното, Ласитър. Ти си мъжът, с когото бих искала да остана до края на живота си. Колко пъти трябва да ти повтарям, че ми харесваш.

— Колкото искаш, Сарита.

Подкараха в галоп конете към малка рекичка, обрасла от двете страни с буйна растителност. Сарита Гуереро веднага се съблече без излишен свян.

— Ще ми се да се изкъпя — каза весело тя и се потопи до кръста във водата. — На това се вика хигиена. Ела, не се притеснявай!

Не беше нужно да го подканя отново. Впрочем, Ласитър вече беше почти гол.

Слънцето жареше безмилостно от безоблачното небе. Топлите му лъчи приятно галеха кожата им, когато излязоха от водата и се отпуснаха на мека тучна полянка между храстите.

Следобедът беше чудесен — никой от двамата не можеше да предположи, че вечерта съвсем няма да е така хубава...

Тъкмо палеха първите светлини, когато Ласитър и Сарита пристигнаха в Сан Антонио. Движеха се по „Мейнстрийт“ и на площада видяха бесилото, което бе отнело живота на много хора. Беше същото, на което щеше да увисне и тя, ако не беше освободена навреме. Несъзнателно пришпори коня, сякаш я обхвана паника.

Мъжът от Бригада Седем не се отделяше от нея. Знаеше, че отсега нататък и за миг не бива да я изпуска от очи.

— Първо ще те заведе на сигурно място — каза той. — Ще свърша сам каквото има за уреждане. Надявам се, че си съгласна.

Той отби коня в тясна странична уличка, в края на която се намираше къщата на Катя Мосак. Не успяха обаче да стигнат до дома, където Ласитър бе намерил веднъж убежище.

Някакъв ездач им препречи пътя. Бе облечен изцяло в черно, а върху дребната му глава се мъдреше огромен цилиндър.

Въпреки тъмнината, Ласитър го позна от пръв поглед.

— Арчи, през цялото време разчитах, че ще те срещна, Арчи Цилиндъра. Какво ново, старче?

Арчибалд Калаган, наричан от приятелите си Арчи Цилиндъра, също като Ласитър член на Бригада Седем, се усмихна бегло.

— Всички са в къщата на Дейвидсън. И тримата. Момчето и двамата главорези. Знаеш къде живее Дейвидсън. Мисля, че е време да се намесиш. Ако нямаш нищо против, през това време ще правя компания на дамата.

— Какво става тук? — извика Сарита. — Кой е този мъж, Ласитър?

— Един от най-добрите ми приятели. На него мога да те поверя без притеснения. Той е честен човек. Къде ще се срещнем после, Арчи? Имаш ли вече нещо предвид?

— При Катя — отговори Арчи Цилиндъра. — Знаеш, приятелю.

Ласитър обърна коня си и препусна. Да, знаеше. И бързаше към голямата къща в края на града, където живееше бившият сенатор.

Тихо и предпазливо мъжът от Бригада Седем се промъкна до високата сграда. През един от големите прозорци на партера се процеждаше светлина. Ласитър се сниши под парапета му и наостри уши. В тишината думите ясно достигаха до него.

— Споразумяхме се всеки да получи наполовина — тъкмо казваше Сардо Фалконе. — Човек трябва да се придържа към уговорката. Или си все същият проклет измамник, Дейвидсън? Понякога се питам как изобщо успя да спечелиш изборите за сенатор. Кълна се, че от мен никога не би получил глас.

— Плюя на гласа ти! — отвърна Дейвидсън с цинична апатия. — Нямам нужда от него.

За миг в голямата всекидневна се възцари мълчание. Ласитър внимателно се повдигна и крадешком погледна през завесата. Видя бившия сенатор и Сардо Фалконе. Седяха в тежки кожени кресла, а на канапето лежеше Марти Малигън. Бяха го завързали здраво и запушили устата му с кърпа.

— Колко пари ти изплатиха? — попита Фалконе. — Пада ми се половината.

Линкълн Дейвидсън избухна в пронизителен смях.

— Оказахме се глупаци, Сардо Фалконе. Хванахме се на дяволска уловка. Имам чувството, че е крайно време да изчезваме.

Двамата мъже скочиха.

Момчето се мъчеше да се освободи и издаваше неразбрани звуци през кърпата, която негодниците бяха натъпкали дълбоко в устата му. Марти сигурно бе преживял доста неприятности, откакто бе попаднал в ръцете на бандитите.

— Уловка ли? — изсъска Фалконе. — Ако някой тук прави номера, то това си ти, „сенаторе“! Винаги си използвал други като оръдие за постигане на твоите цели. Още оттогава, когато по твое поръчение убих бащата на това момче.

Дейвидсън се изхили подигравателно:

— И какво от това, Фалконе? Не ти ли уредих първокласни сделки като отплата? Не осигурявах ли винаги нужните документи за контрабандата с оръжие, която въртеше? Не се ли грижех безпрепятствено да пренасяш през границата опиум? Дължиш ми наистина твърде много, Фалконе. Без мен щеше да си едно голямо нищо!

Сардо Фалконе посочи към момчето.

— А аз ти доведох сина на генерал Гуереро! — извика той. — Постарах се единственият наследник на бившия генерал да е в ръцете ти. И ти като негов баща за пред хората имаше право да получиш наследството. И го получи, сенаторе. А сега искаш да ме измамиш за моя дял. Проклет кучи син, служиш си с все същите номера. Първо обещавах всичко, а после се правиш на разсеян. Но при мен тези не минават. Не и при мен, господин сенаторе! Ще те...

Не се доизказа.

Трите врати на огромната всекидневна се разтвориха с трясък.

На едната се появи щатски шериф с пистолет в ръка. На втората стоеше мъж със значка на гърдите, а на третата се бе изправила Ла Пистолера.

— Чухме достатъчно — каза шерифът. — В името на закона сте арестувани. Всичко, което отсега нататък...

Ласитър вече не слушаше. Видя как Ла Пистолера се спусна към момчето си и трескаво се зае да го развързва.

Той посегна към пистолета си, когато до него се появи тъмна фигура. В следващия миг си отдъхна.

— Арчи — изненадано продума той. — Мислех, че ще се срещнем при Катя.

Блек Арчибалд Калаган, наричан от приятелите си Арчи Цилиндъра, се усмихна сякаш тъжно.

— Там и ще се срещнем. Но би трябвало поне да почакаме, докато двамата шерифи се справят със заловените. Впрочем, не бива да се безпокоиш, Ласитър. Ла Пистолера знае къде да те намери.

— Тя е чудесна жена — промърмори Ласитър, потънал в мисли. — С нея бих могъл...

Арчи бързо го прекъсна:

— Внимавай, приятелю! Не говори прибързано. После може да съжаляваш.

Мъжът от Бригада Седем кимна разсеяно. Мислеше за сина си, който беше на половината на годините на Марти Малигън, чието истинско име бе Марти Гуереро. Ла Пистолера бе превъзходна жена, която заслужаваше да намери истински мъж.

Но Ласитър не беше подходящият за нея.

Сам го съзнаваше.

Леко мушна Арчи с лакът.

— Да вървим при Катя, приятелю!

— Най-последно нещо умно. Доста се привързах към нея. Тя е свята жена. Съветвам те да стоиш настрана от нея, в противен случай ще се скараме жестоко и със сигурност ще си изпатиш!

— Няма страшно — избоботи Ласитър. — Убеден съм, че Ла Пистолера ми е достатъчна... Имаш ли всъщност представа, защо от самото начало не ми разкриха всичко.

Арчи Цилиндъра повдигна рамене.

— И аз не знам, амиго. Ясно ми е само, че отново се справи. И мисля, че ни предстои доста бурна нощ.

Ласитър кимна.

— Бъди сигурен в това, Арчи. Във всеки случай, считам, че няма да се задоволя само с една нощ.

Двамата се запътиха към къщата на Катя и Арчи Цилиндъра тихо се обади:

— Желая ти приятни мигове, амиго! Заслужил си ги, старче!

— Да — каза уморено Ласитър. — И аз съм на същото мнение...

Издание:

Джек Слейд. Ла Пистолера

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1994

Редактор: Мая Арсенова

Технически редактор: Николинка Хинкова

ISBN: 954-17-0051-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.